

บทที่ 1

ภายในห้องแต่งตัวชั่วคราวที่อยู่ในฮอลล์ของอิมแพ็ค เมืองทองธานี นั้นกำลังวุ่นวายไปด้วยเจ้าบ่าวและเจ้าสาวกว่าสิบคู่ นิชดา ผู้หญิงร่างเล็กแต่ทำงานเร็วเหมือนรถไฟหัวจรวดกำลังพูดไม่หยุดปาก ทั้งกำกั๊บให้คนของ How to Love ทำงานตามแผน และคอยกำรายนายแบบนางแบบที่ไม่อยู่หนึ่ง

บรรยากาศอันสับสนยุ่งเหยิงนี้อยู่ในงานเว็ดดิงแพร์ที่นิตยสาร 'How to Love' ซึ่งมีคำโปรยแสนเยอหยิ่งบนปกทุกเล่มว่าเป็น 'นิตยสารที่มีผู้หญิงเฝ้ารอมากที่สุดของประเทศไทย หนังสือสาวทูตที่ให้คำแนะนำผู้หญิงตั้งแต่หัวจรดเท้าโดยเฉพาะเรื่องความรัก...มาตามโรซี่ คอลัมนิสต์ผู้นั่งอยู่กลางใจของหญิงสาวทั่วประเทศ' นั่นเป็นโต้โผในการจัดแสดงแฟชั่นโชว์ชุดบ่าวสาวบนเวทีกลางห้องโถงใหญ่ สืบเนื่องมาจากผู้บริหารระดับสูงของนิตยสารต้องการจะโฆษณาธุรกิจของตนให้มีชื่อเสียงในวงกว้าง ที่สำคัญงานใหญ่ระดับนี้ไม่มีบอยนักรุກจิกที่ทำเรื่องความรักมีหรือที่อยากจะพลาด

"เรียบร้อยใหม่ชนิด"

เสียงนุ่มเบาและแสนคุ้นเคยของหัวหน้ากองบรรณาธิการดังขึ้นมาจากทางด้านหลัง นิซดา ผู้จัดการฝ่ายจัดงานของ How to Love หันไปมองแล้วยิ้มแห้ง บางทีเวลานี้เธออาจจะต้องการคนช่วย

"พี่ช่วยนิดหน่อยสิ ให้นายแบบนางแบบยืนตามคิวแล้วตรวจเสื้อผ้าหน้าผมครั้งสุดท้าย อีกไม่ถึงสิบห้านาทีเราต้องเคลื่อนขบวนไปหลังเวทีกันแล้ว"

"ได้เลย"

ชายวัยสี่สิบเศษร่างสูงใหญ่ คีรษะเริ่มเถิก แต่หุ่นยังสมาร์ต ที่สำคัญดูตุงตุงนิดๆ นั้นอยู่ในชุดทำงานสไตส์คุณชายสุดเนี้ยบ เดินเนิบนาบเข้ามาบรรยายชื่อนายแบบและนางแบบที่นิซดายื่นให้ แล้วปรบมือเสียงลั่น

"เออละ...ฟังทางนี้ พี่จะขานชื่อตามคิว พวกเธอก็กรุณามายืนเรียงกันให้สวยงาม ใครผิดพลาดงานนี้ฉันไม่จ่ายตังค์!"

หลังจบคำประกาศก็เกิดเสียงครางฮือของเจ้าบ่าวเจ้าสาวในชุดอันสวยงามตระการตา คุณอำนาจสามารถทำให้บรรยากาศที่กำลังวุ่นวายสงบลงได้ด้วยคำขู่ นิซดาหันมายิ้มให้ทันที

ทางด้านหน้าเวทีเจ้าหน้าที่กำลังดูแลเรื่องแสงสีและดนตรีที่จะใช้ประกอบการเดินแฟชั่นในครั้งนี้นี้ ชายวัยสามสิบเศษใบหน้าคมเข้มและสะอาดตา สูงประมาณร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทำทางภูมิฐานอยู่ในชุดสูทสีเข้มของวาเลนติโน่ เขาหยุดยืนเท้าสะเอวอยู่ด้านหน้าเวทีแล้วเขม่นมองทุกอย่างรอบตัวอย่างตั้งใจ แม้จะกำลังดูเคร่งเครียด แต่เครื่องหน้าไม่ได้บอกเลยว่าเป็นคนดู ดวงตาเป็นประกายคล้ายหนุ่มเจ้าสำราญ เพียงแต่ตอนนี้คงเป็นเวลาทำงานของเขา จึงไม่มีโอกาสได้เห็นเสน่ห์จากแววตาคู่นั้นมากนัก ผมรองทรงสั้นช่วยลดอายุจริงลงไปได้มาก เขาคงเป็นชายที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี

เสียงรongsเท้าสั้นสูงช่วยดึงความสนใจเขา หญิงสาวร่างโปร่งในชุดสูทกระโปรงสั้นสีทึ่ม ผมตัดสั้นแคบๆแต่มีโบหน้าเฉี่ยวคมกำลังเดินตรงมาทางเขา เธอมีกระดาดอยู่ในมือด้วย

"บอสคะ เราจะเริ่มเชิญแขกเข้ามานั่งประจำที่แล้วค่ะ"

"อืม...คุณช่วยไปเตือนพิธีกรด้วยว่างานกำลังจะเริ่มแล้ว"

"ได้ค่ะ แล้วคุณอ่านาล่ะคะ"

"ไปดูคุณนิชตาด้านหลังเวที คิดว่าคงไม่มีปัญหาอะไร ทำทุกอย่างตามกำหนดการก็แล้วกัน"

ศิริรา เลขานุการสาวสวยพยักหน้ารับคำสั่งแล้วหมุนตัวไปทางด้านหลังเวทีที่มีผ้าสีชาวกั้นบังสายตาคงคนภายนอกไว้ หากไม่มีบัตรแสดงตัวตนก็ไม่มีใครสามารถผ่านด่านนี้เข้าไปได้

หลังจากศิริราเดินจากไป ธนวัตก็กลับไปทำหน้าที่ประตูฮอลล์อีกครั้ง มีแขกวิโอพิคกลุ่มหนึ่งที่ได้รับเชิญจากนิตยสาร How to Love ให้มาชมแฟชั่นโชว์ชุดบ่าวสาวในวันนี้ เขากรับเชิญจะมีเก้าอี้หนึ่งเป็นลัดเป็นส่วนตรงด้านหน้าใกล้เวที ส่วนผู้ร่วมงานทั่วไปจะสามารถยืนชมด้านหลังราวกันเท่านั้น เจ้าหน้าที่ของนิตยสารค่อนข้างมีประสบการณ์ในการจัดงานใหญ่มาแล้ว การทำงานจึงไม่ค่อยติดขัดอะไรมากนัก โดยเฉพาะเรื่องที่ต้องข้องเกี่ยวกับดารา นักแสดง นายแบบ นางแบบ ธนวัตเองซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูงก็จริง แต่เขาก็ชอบคลุกคลีกับคนทำงาน และด้วยอุปนิสัยที่ชอบเข้าสังคมด้วย มันทำให้เขาเข้ากับคนง่ายและรู้จักมักคุ้นกับผู้คนมากหน้าหลายตา

เจ้าหน้าที่เริ่มเชิญแขกเข้ามานั่งประจำที่ ธนวัตกล่าวทักทายคนคุ้นหน้าคุ้นตาแล้วไปนั่งที่เก้าอี้ของตน รอไม่ถึงห้านาทีสาวสวยในชุดเล็กสั้นสีแดงเข้ารูปทุกตารางนิ้วในร่างกายก็เดินบิดสะโพกตรงมาหาเขา หน้าอกขนาดคัพดีแทบจะล่อยออกมากระแทกสายตาคอนที่พบเห็น

ใบหน้าสวยเฉียบและลงตัวถูกแต่งเติมด้วยเครื่องสำอางราคาแพงอย่าง
แน่นอน เธอยิ้มให้เขา ริมฝีปากสีเดียวกันกับชุดทำให้หน้าตาดูดีเด่น
ไปด้วย

"ฮัลโหล...ว่าไงคะรูปหล่อ"

หน้าตาดูดีขึ้นทันทีแล้วขยับเสื้อสูทให้เข้าที่ เขายื่นแขนออกไป
โอบกอดเธอคนนั้นตามมารยาททางตะวันตก หญิงสาวจูบที่แก้มของ
เขาเบาๆ ก่อนจะหัวเราะคิกคักแล้วใช้มือเกลี่ยรอยลิปสติกบนแก้มให้
จางลง

"ขอโทษด้วยที่ไม่ได้ไปรับคุณที่บ้าน"

จากนั้นคนทั้งคู่ก็นั่งลง ที่ของเธอเป็นที่นั่งติดกับเขา หญิงสาว
ยิ้มอย่างไปรยเสน่ห์

"อย่ากังวลเรื่องนั้นเลยคะ ฉันรู้ว่าคุณต้องยุ่งแน่"

ภาพที่เห็นอยู่นั้นเป็นสิ่งที่เจนนตาช่างภาพและสื่อมวลชน ผู้ชาย
อย่างหน้าตาดูดีไม่เคยขาดผู้หญิงข้างกาย ความตื่นเต้นของนักข่าวก็คือ
วันนี้เขาจะควงใครออกงานเท่านั้นเอง และวันนี้ก็ถึงคิวของดริกา
นางแบบสาวสวยที่กำลังมาแรงในหน้านิตยสารหลายฉบับ เธอเน้นขาย
งานเซ็กซี่โชว์เนื้อหนังพอให้คนดูว้าว และดูเหมือนว่าจะมาถูกทาง
ซะด้วย

ในที่สุดเสียงดนตรีบนเวทีก็ดังขึ้น พิธีกรซึ่งเป็นดาราสาวที่คุ้นหน้า
คุ้นตากันเป็นอย่างดีเริ่มทำหน้าที่ มีการกล่าวถึงความสำคัญของงาน
วันนี้ กิจกรรมมากมายในฮอลล์และการประกวดชุดวิวาห์ รวมถึง
How to Love ที่เป็นสปอนเซอร์รายใหญ่ของแฟชั่นชุดวิวาห์บนเวที
หน้าตาดูดีพยายามจะรวบรวมสมาธิทั้งที่ความจริงมือที่วางอยู่บนหน้าขา
ของเขานั้นทำให้สติของเขา กำลังจะแตกกระเจิง

และเมื่อการกล่าวเปิดงานผ่านพ้นไป ไปบนเวทีที่ดับวูบลงอีกครั้ง
แฟชั่นโชว์กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว...

"ทำไมคุณไม่จ้างฉันคะ ฉันอยากใส่ชุดเจ้าสาวนะ"
ประโยคท้ายนั้นดูกำกวมในความหมาย แต่ธนวัตรู้ทัน เขาแค่หันมาตอบที่ข้างหูของดาริกาเบาๆ

"ถ้าคุณเดินแบบวันนี้แล้วใครจะนั่งข้างผมล่ะ"

เป็นอันว่าจบ...คำพูดสั้นๆ ของเจ้าพ่อในเรื่องรักช่วยหยุดการเข้าซื้อของหญิงสาวได้ แถมเธอยังรู้สึกที่ตัวเองพิเศษกว่าหญิงอื่นอีก ร้อยเท่า คราวนี้ธนวัตจึงมีโอกาสดึงสมาธิของตัวเองกลับมาอยู่บนเวทีเสียที

ดนตรีเริ่มบรรเลงทำนองอันเชื่องช้าอ่อนหวาน เจ้าบ่าวในชุดทักซิโดสีเข้มออกมายืนเด่นตรงกลางเวที เสียงปรบมือดังขึ้นแล้วเสียงเสียงลงในเวลาอันสั้น ธนวัตหันหลังกลับไปมองผู้คนที่ยืนอยู่นอกราวกัน มีคนให้ความสนใจแพชชั่นโซว์บนเวทีใหญ่เยอะพอสสมควร มันช่วยดึงความสนใจของคนในฮอลล์ให้หยุดชะงักกิจกรรมในมือแล้วหันมามองที่เวทีเป็นตาเดียว ผู้บริหารหนุ่มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ แคมเปญปีนี้ของ How to Love อาจกำลังดำเนินไปด้วยดีภายใต้แนวคิดเรื่อง 'การแต่งงาน'

นิตยสาร How to Love จะครบรอบห้าปีภายในปีนี้ และที่ประชุมมีความเห็นตรงกันว่าควรจะทำอะไรที่พิเศษและแปลกออกไปจากเดิม คุณอำนาจหรือหัวหน้ากองบรรณาธิการได้เสนอเรื่องการแต่งงานขึ้นมา โดยมีใจความสำคัญว่าปีนี้จนถึงปีหน้านิตยสารควรจะเน้นเรื่องการแต่งงาน เช่น การเลือกธีมในงานแต่งงาน ชุดเจ้าบ่าวเจ้าสาวในฝัน การเลือกเครื่องประดับในวันวิวาห์ หรือการเตรียมตัวเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวในวันงาน เป็นต้น ซึ่งความคิดนี้ได้รับการยอมรับในที่ประชุมว่าน่าสนใจและจะถูกดำเนินการอย่างเป็นระบบ จนกระทั่งถึงตอนนี้ เดือนกันยายน 2554 How to Love กำลัง

จะนำเสนอเรื่องชุดวิวาห์แสนหวาน งานเว็ดดิ้งแพร์ประจำปีจึงเป็นทางเลือกที่จะนำเสนอผลงานดังกล่าว นอกจากจะจัดกิจกรรมการแสดงแฟชั่นโชว์แล้ว ยังมีนายแบบนางแบบอีกกลุ่มหนึ่งที่จะถูกคัดเลือกให้ถ่ายแฟชั่นลงในนิตยสาร How to Love อีกด้วย

"ใครเดินพินาเล่ (Finale) ค่ะคุณธนวัต"

"ผมจำชื่อไม่ได้..."

"หืม...หนุ่มเพลย์บอยอย่างคุณนี่จำชื่อผู้หญิงสวยๆ ไม่ได้ เป็นไปได้หรือคะ" ดาริกายิ้มอย่างมีจริต ในใจรู้สึกดีที่เขาจำชื่อผู้หญิงอื่นไม่ได้

"เด็กใหม่ นะครับ หัวหน้ากองบรรณาธิการของผมเป็นคนเลือกกับคุณนิชดา เขาบอกว่าอยากได้หน้าใหม่ ถ้าวันนี้ผลงานดีก็จะให้ไปถ่ายลงหนังสือด้วย"

"น่าอิจฉาจัง มีงานต่อเนื่องอย่างนี้ ฉันก็อยากถ่ายปกนิตยสารของคุณนะคะ"

ธนวัตไม่ได้ตอบ เขาแค่นั่งมูมปาก ถึงแม้จะเจ้าชู้ชอบชื่นชมผู้หญิงไปเรื่อย แต่ก็ไม่ชอบให้ความหวังลมๆ แล้งๆ กับใคร เขามั่นประเภทมีความสุข ณ ขณะนั้น เบื่อแล้วก็จบกัน ไม่หวังหา ไม่ผูกมัด ถ้าอีกฝ่ายเริ่มขยับเข้ามาใกล้ ก็ดูเหมือนจนจะถึงเวลาที่เขาจะขยับหนีเสียที

ผู้บริหารหนุ่มหันกลับไปทำหน้าที่อีกครั้ง เจ้าบ่าวเจ้าสาวจำเป็นกำลังเดินขึ้นเวทีอีกรอบ คงจะใกล้จบการแสดงเต็มทีแล้ว เมื่อเจ้าบ่าวแยกไปยืนที่เวทีข้างซ้ายและเจ้าสาวยืนข้างขวา ธนวัตก็รู้ทันทีว่ากำลังจะถึงคิวของตัวเอง คิคิราเดินค้อมตัวเข้ามาใกล้โดยเฉียดผ่านหน้าคู่ควงของเจ้านายไปอย่างไม่ไยดี แล้วเธอก็กระซิบเขาเบาๆ

"เชิญค่ะบอส จะถึงคิวของบอสแล้วค่ะ"

"ขอบคุณครับ" เขาขานรับแล้วหันไปมองดาริกา "เดี๋ยวผมกลับมา"

นะ"

นาที่ที่ธรวัตลูกขึ้นยืน ไ้ไฟบนเวทีกำลังส่องไปที่ร่างของนางแบบ เธอน่าจะสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ทรวดทรงองค์เอว ดูยวนตาน่ามอง ไม่พอมไป ไม่อ้วนไป หน้าอกมีเนื้อ สะโพกผาย และ ช่วงขายาว ผมสีน้ำตาลแดงถูกเกล้าอย่างประณีตอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้า ที่คล้ายตาข่ายโปร่ง มันปิดบังดวงตาและจมูกเหลือเพียงช่วงริมฝีปาก สีแดงสดเท่านั้นที่ลอดออกมาให้เห็น นางแบบยืนโพสท่าอยู่บนเวที ชั่วขณะ และธรวัตถูกแรงให้รีบไปด้านหลังเวที

ทันทีที่เจ้าของนิตยสาร How to Love ไปยืนอยู่ด้านหลัง นิชดา ก็โผล่เข้ามาประชิดตัวและนำช่อดอกไม้สีขาวของเจ้าสาวยัดใส่มือเขา

"พอนิดให้สัญญา บอสก็เดินออกไปที่หน้าเวทีเลยนะคะ เจ้าสาว จะยืนอยู่ตรงกลางเวที จังหวะที่เธอหันมาบอสก็ยื่นดอกไม้ให้ เธอก็จะ รับไว้ จากนั้นบอสก็เปิดผ้าคลุมหน้าของเธอขึ้นแล้วก็ให้เธอควงแขน ค่อยๆ เดินไปหยุดตรงกึ่งกลางทางเดินแล้วก็หยุด...แค่นั้นเองค่ะ"

"โห...ทำไมมันยาวจังคุณนิต ผมคิดว่าแค่มอบดอกไม้แล้ว..."

"ไม่มีเวลาแล้วค่ะ บอสเตรียมไปยืนด้านหลังมานเลย"

สาวร่างเล็กไม่ปล่อยให้เจ้านายอุทธรณ์ เธอเคลื่อนตัวไปที่ม่าน สีขาวด้านข้างเวทีเพื่อลอบมองว่าด้านหน้านั้นเหตุการณ์ดำเนินไปถึงไหน แล้ว ชายหนุ่มเริ่มบ่นพึมพำว่าตัวเองไม่น่าตกปากรับคำจะทำหน้าที่นี้ ใ้เลย เพียงเพราะต้องการให้ชาวประชาสัมพันธงานครั้งนี้ดังในหน้า ข่าวสังคมด้วยแท้ๆ จึงยอมให้ลูกน้องสั่งการเช่นนี้

"มาเลยคะบอส...เร็วเข้า เจ้าสาวจะเดินกลับมาที่จุดนัดพบแล้ว"

"ครับๆ"

จากนั้นนิชดา ก็เปิดม่านสีขาวออกเพื่อให้เจ้านายของเธอลอดผ่าน ออกไปได้ ธรวัตก็มึนศีรษะนิดๆ แล้วเดินออกไปพร้อมช่อดอกกุหลาบ

สีขาวยืนมือ เขาพยายามมองไปตรงตำแหน่งที่นางแบบซึ่งเดินในชุด
พินาเลี่ยนรออยู่ แสงแฟลชจากทั่วทุกทิศทั้งทางด้านหน้าและด้านข้าง
เวทีโหมกระหน่ำใส่เขาอย่างไม่ยั้ง พิธีกรในงานเอ่ยชื่อของเขาซึ่งเป็น
ผู้บริหารใหญ่ของ How to Love เสียงปรบมือดังก้องขึ้นทันที ธนวัต
พยายามทบทวนคำสั่งของลูกน้อง...เดินไปหยุดที่เธอ มอบดอกไม้ แล้ว
เปิดผ้าคลุมหน้า

ก่อนจะไปถึงตำแหน่งที่เธอยืนอีกเพียงก้าวเดียว ผู้บริหารหนุ่ม
เจ้าเสน่ห์กลับหันไปยิ้มให้แขกด้านหน้าเวทีอย่างคนมั่นใจในตัวเอง เขา
สามารถทำตามทีนชีดาสั่งไว้ได้...หยุดยืนหน้าเจ้าสาวปลอมๆ คนนี้
ริมฝีปากสีสดของเธอเหยียดยิ้มแทบจะเป็นเส้นตรง เธอขอให้เขายื่น
ช่อดอกไม้ออกมาแล้วจึงยื่นมือที่อยู่ใต้ถุงมือยาวผ้าซาตินสีขาวยออกไป
รับกุหลาบช่อนั้นมาถือไว้ ธนวัตพยายามคิดถึงขั้นตอนต่อไป...เปิด
ผ้าคลุมหน้า

ความสูงของคนทั้งคู่ไม่ต่างกันเพราะนางแบบใส่รองเท้าส้นสูง
หลายนิ้ว เธอเซิดหน้าขึ้นนิดๆ อย่างรู้จังหวะว่าตอนนี้ควรทำอะไร
ธนวัตเสียอีกที่ดูเก๋ๆ กังๆ เมื่อต้องมาใกล้ชิดผู้หญิงต่อหน้าสาธารณชน
และที่สำคัญมันเป็นการแสดง หากเป็นชีวิตจริงและได้อยู่กับเธอตาม
ลำพัง เขาคงพลื้มมากกว่านี้

"เรีวลิคะ"

เสียงเล็กๆ ที่ลอดมาตามไรฟนทำให้ธนวัตถึงกับขมวดคิ้วด้วยความ
สงสัยปนท้อ...นี่กล้าแรงเจ้าของบริษัทเซียวเทรอนี่เยี่ย ขอคุณทำให้
ชัดๆ หน่อยสิ... ชายหนุ่มยื่นมือออกไปจับผ้าโปรงแล้วตลบขึ้นบนศีรษะ
ของเธออย่างมีอารมณ์นิดๆ แต่ทันทีที่สายตาของคนทั้งคู่สบกัน ธนวัต
ก็รู้สึกว่าเขาตกหลุมรัก (อีกแล้ว) ครั้งที่เท่าไรไม่รู้

จมูกโด่งเป็นสัน รูปดวงตาริยวคล้ายเม็ดอัลมอนต์ นัยน์ตา
สีน้ำตาลอ่อนกำลังจ้องเขากลับมา...ลูกครึ่งนั้นหรือ แต่พูดภาษาไทย

ชัดจัง... ยังไม่ทันหายตกตะลึง เจ้าสาวก็ยิ้มหวานตามสคริปต์แล้ว หมุนตัวออกด้านหน้าเวที ธนวัตยังไม่ได้ยื่นแขนให้เธอเกาะ เจ้าสาว จึงเป็นฝ่ายคล้องเขาเสียเอง และกระตุกแขนให้เขารู้สึกตัวว่าควรออก เดินไปด้านหน้าเวทีรูปตัวที่ได้แล้ว ผู้บริหารหนุ่มเรียกสติกกลับมาได้ แล้วพยายามชักสายตากลับไปที่เขารับเชิญและผู้คนในงาน เขาเห็น แวตาริชยาของดริกาส่งตรงมายังเขาและเจ้าสาวจำเป็นอย่างไม่ปิดบัง

แสงแฟลชชวูบวบขึ้นอีกครั้งเมื่อธนวัตกับนางแบบในชุดเจ้าสาว เดินมาหยุดที่ด้านหน้าเวที ชายหนุ่มรู้สึกอยากให้ทุกคนหายตัวไปเสีย ตั้งแต่ตอนนั้นเพื่อที่เขาจะได้พูดคุยทักทายผู้หญิงคนที่คล้องแขนเขาไว้ เสียหน่อย แต่เหตุการณ์ก็ยังคงดำเนินต่อไป ธนวัตพยายามยิ้ม เสี่ยง พิศกรกล่าวให้คนในงานปรบมืออีกครั้ง...แล้วการเดินแฟชั่นในชุดนี้ก็ เสร็จสิ้นลง

เจ้าสาวเจ้าสาวที่ยืนอยู่ข้างสองทางเดินบนเวทีเริ่มหมุนตัวกลับไปด้านหลังจากที่ละคู่ จนถึงคู่ของธนวัต เมื่อนางแบบหมุนตัวกลับ และกำลังจะก้าวเดิน คนที่ให้ยิ้มท่อนแขนนั้นก็กลับอยากแกล้ง เขาไม่ ยอมเดินชะง่อนอย่างนั้น เขาแค่อัจฉริยะหน้าของเธอแต่ไม่ยอมเดิน ขณะนี้ ธนวัตยื่นหันหลังให้คนด้านหน้าเวที

"จะรีบไปไหน" สายตาแกล้งเย้ากึ่งยั่ว

เจ้าสาวหันมาสบตากับเขา แต่ตัวเองนะหันไปทางด้านหน้าเวที การที่จะชักสีหน้าคงจะไม่เหมาะแน่ เธอจึงฝืนยิ้มแล้วพูดผ่านไมค์อีกครั้ง

"ฉันมีธุระต่อจากงานนี้ค่ะ"

"งั้นเหอ"

ความไม่ใส่ใจกับธุระสำคัญของคนอื่นทำให้เจ้าสาวเริ่มโกรธ คิ้ว ของเธอเริ่มแดง ใบหน้าที่แต่งไว้อย่างประณีตเรียบหรูเริ่มสังเกตเห็น

ได้ว่าเธอกำลังจะเดือดปุด แต่ชนวิตกำลังสนุก...

"ขอร้องเถอะค่ะ"

ปากพูดขอร้องแต่แวตตาไม่สลด แสดงว่าดีและไม่ยอมลงให้ใครง่าย ๆ ชนวิตมองเธอเป็นเด็กรั้นคนหนึ่ง เขายิ้มมุมปากแต่ยังไม่ยอมขยับ เจ้าสาวตัดสินใจในเสี้ยววินาทีนั้น เธอยิ้มหวานจับใจแล้วยัดช่อกุหลาบใส่หน้าอกของเขา ชนวิตตกใจรีบคว้าช่อดอกไม้เจ้าสาวไว้ เธอเห็นว่าเขากำลังชะงักงันจึงดึงมือออกจากท่อนแขนนั้นแล้วหมุนตัวเดินกลับไปหลังเวทีตามลำพัง

กีรยานั้นบังคับให้ชนวิตต้องรีบเดินตาม ในมือข้างซ้ายยังถือช่อดอกไม้ อารมณ์เดือดปุดๆ ไม่กล้าหันกลับไปมองด้านหลังแล้ว เพราะต้องมีใครสักคนรู้ว่าเขากับเจ้าสาวคนสวย... ผิดคิด

...กล้ามากที่ทำอย่างนี้กับชนวิต...

เมื่อเขากลับเข้าด้านหลัง นิชดา ก็ยืนรอรับหน้าอยู่แล้ว ชนวิตกวาดสายตามองคนด้านหลังเวทีที่ตอนนี้กำลังร่วนวายไปหมด เจ้าสาวเกือบสลิปคนทำให้เขาสับสน แต่ชุดเจ้าสาวหางยาวที่คู้้นตานั้นเพียงผลุบหายไปที่ตรงช่องทางเดินที่เชื่อมต่อกับห้องแต่งตัว

"เกิดอะไรขึ้นคะบอส"

เขาหายใจลึก "เจ้าสาววิ่งหนีผม"

"แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะคะ"

ชนวิตตัวส่ายตามองลูกน้องอย่างโกรธๆ เพราะรู้สึกที่ตัวเองกำลังถูกตำหนิ "นี่คุณก็เข้าข้างเขานี่สิ"

"เฮ้อ..." นิชดาครางอย่างงงๆ ที่โดนเหวี่ยงอย่างไม่รู้สาเหตุ

"แล้วนี่เขาหายไปไหน เรียกมาคุยกับผมหน่อยสิ"

"น้องเคที่เธอคะ" เป็นอันว่าชนวิตเพิ่งรู้ชื่อของเธอตอนนี่เอง "คงไม่ได้หรอกค่ะ เธอมีงานอื่นต่อ วันนี้ต้องวิ่งรอกสองงาน เธอบอก

นิตไว้แล้ว"

ธนวัตยกมือขึ้นเสยผม พยายามลดความโกรธลง เพราะเขาเป็น
เจ้าของงาน หากต้องกลับไปรับแขกหรือให้สัมภาษณ์สื่อด้วยอารมณ์
ขุ่นมัวคงไม่ดีแน่ จากนั้นก็เดินออกจากด้านหลังเวทีเพื่อกลับไปทำหน้าที่หน้า
เวทีอีกครั้ง นิชตามองตามหลังเจ้านายอย่างงงๆ คุณอำนาจเพิ่งโผล่
มาที่ด้านหลังเวที ในมือมีแผ่นพับโฆษณาของสตูดิโอต่างๆ ติดมาด้วย
การหาคุณค่าเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าปีนี้ต้องเล่นธีมแต่งงานทั้งปีจนคาบเกี่ยว
ไปถึงวาลเลนไทน์ปีหน้า การหาสตูดิโอใดๆ มาแนะนำลูกค้าในนิตยสาร
ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ

"เรียบริ่อยใหม่ นิต เห็นเด็กๆ กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้ากันแล้ว"

"เรียบริ่อยค่ะ หลังเวทีต่อจากนี้ก็จะยกให้เป็นงานประกวดชุด
วิวาห์ต่อ คนเริ่มเข้ามาเยอะแล้ว ต้องวุ่นวายมากแน่ พี่รูรีเปลาเมื่อก็
บอสปรีดล่ะ"

"เหอ โกรธเรื่องอะไร เมื่อกี้พี่ยืนอยู่หน้าเวทีก็เรียบริ่อยดีนี่ แต่
ตอนจบนะมีการเปลี่ยนคิวรีเปลา"

"นั่นแหละที่เขาโกรธ เขาว่าเจ้าสาวเดินหนีเขา"

"ไปทำอะไรเด็กรีเปลา"

"พี่พูดทำนองเดียวกับนิตเลย" จากนั้นนิชดา ก็ส่ายหน้า

"ช่างเถอะ เดี่ยวบอสออกไปหาแม่อกุเขาไฟนั่นก็คงลืมหอด
ทุกอย่างแหละ"

"งั้นนิตกลับไปดูเด็กเก็บชุดในห้องแต่งตัวก่อนนะ"

"เชิญจ้ะ พี่จะรอดูการประกวดชุดวิวาห์ต่อ"

นิชดาผละออกจากคุณอำนาจแล้วกำลังจะเดินผ่านมานิสสาว
ผู้หญิงร่างเล็กคนหนึ่งยืนแก้มๆ กังๆ อยู่ตรงทางเข้า เธอเกือบจะออกปาก
ดูว่าพื้นที่นี้ห้ามคนภายนอกเข้ามาวุ่นวาย แต่เมื่อเห็นบัตรที่ห้อยตรง
หน้าอก... 'นිරนารา'... และสีของบัตรซึ่งแสดงว่าผู้หญิงคนนี้อยู่ใน

วิวาห์ล่มไม่ล้มรัก

18

ออกไน้ได้ทุกพื้นที่เหมือนกันกับเธอ นิชดาจึงสงบปากสงบคำไว้ได้ทัน
...สงสัยเป็นดีไซเนอร์ที่มาลงประกวดชุดแต่งงานละมั้ง...

บทที่ 2

ไม่มีเวลาแม้กระทั่งจะดึงกิ๊บที่ติดผมออก คัทลียาสะพายกระเป่า
เข้าที่หัวไหล่แล้วยกมือไหว้กราบไปทั่ว เธอต้องไปถึงสถานที่นัดพบ
สำหรับถ่ายแฟชั่นให้กับนิตยสารเล่มหนึ่งภายในเวลาสี่สิบห้านาทีที่เหลือ
อยู่ หญิงสาวอยู่ในชุดเสื้อยืด กางเกงยีน และรองเท้าแตะของตัวเอง
มาดนางพญาและเจ้าสาวผู้งามสง่าเมื่อชั่วโมงที่ผ่านมาหายไปสิ้น
"พีนิดคะ เคที่ต้องไปแล้วนะคะ ขอขอบคุณมากสำหรับวันนี้ค่ะ มี
อะไรโทรหาเคที่นะคะ"

"จ้า ไปเถอะ แล้วขับรถดีๆ ด้วยนะ พี่ก็ขอบจะ...เอ้า"

ไม่ทันชะแล้ว เพราะคัทลียาเข้ามามากอดนิชดาแรงๆ ครั้งหนึ่ง
จากนั้นก็ผละออกไปทันที เธอเดินผ่านผู้คนที่ เป็นเจ้าหน้าที่ของสตูดิโอ
ต่างๆ มากมายเพื่อตรงไปยังลานจอดรถด้านนอกฮอลล์ รถนิสสันคัน
เก่าจอดอยู่ที่เดิมตั้งแต่ช่วงเช้า เมื่อไปถึงเธอก็เปิดประตูรถแล้วโยน
กระเป่าเข้าไปด้านหลังทันที

"โอ้ย...ร้อนๆ"

เบาะรถร้อนจัดเมื่อทิ้งก้นลงไปบนนั้น หญิงสาวรีบสตาร์ทรถแล้ว

เปิดเครื่องปรับอากาศไปยังตำแหน่งที่เย็นจัด แต่อุณหภูมิที่ออกจากเครื่องทำความเย็นนั้นกลับไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเท่าไรเลย

"อดทนหน่อย ฉันจำเป็นต้องมีแกนนะ อย่าเพิ่งมาเป็นอะไรตอนนี้ล่ะ"

เธอพึมพำกับรถยนต์ของตัวเองเบาๆ จากนั้นก็เตรียมจะขยับรถออกจากช่อง ด้วยความเร่งรีบจึงไม่ได้มองว่าทางด้านขวามีรถกำลังแล่นตรงมา เมื่อเธอขยับหัวรถออกมาเพียงนิดจึงได้รับเสียงแตรที่ดังสนั่นมาจากรถบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดคันที่ คัทลียาเหยียบเบรกจนหัวทิ่ม เธอรู้ว่าตัวเองผิด แต่เสียงแตรที่คล้ายกับตำหนิการกระทำของเธอเสียมากมายนั้นทำให้หญิงสาวมองเจ้าบีเอ็มตาขวาง

เมื่อรถคันใหญ่และแสนจะหรูหรา นั้นเคลื่อนผ่านหน้ารถของเธอไป คัทลียาก็เพิ่งรู้ตอนนี้เองว่าคนที่กดแตรใส่เธอเป็นคนคนเดียวกับที่เธอเพิ่งทิ้งเขาไว้บนเวที... แก้วแก้วกันลื่นนะ ผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ข้างคนขับปรายตาผ่านกระจกสีชาอ่อนมามองทั้งรถเก่าและคนขับ คัทลียายังเซ็ดหน้าอย่างทำทายเป็นคนอื่นเธอคงจะผงกศีรษะให้อย่างขอโทษที่ออกมาพรวดพราดอย่างไม่ทันระวัง แต่กับรถยนต์คันนี้เธอกลับสะบัดหน้าให้อย่างหมั่นไส้

...สมกับชื่อเสียงที่ได้ยินมา คงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า บ้ากาม แกรมหวานแสนหิ่ไปทั่ว ใครได้ผู้ชายอย่างนี้ไปเป็นสามีก็ช่วยตายซัก...

ดารีกาบ่นพึมพำตลอดเวลาหลังออกจากงานเว็ดดิงแพร์ ทั้งเรื่องรถติด ฝนทำท่าจะตก และคนที่ขับรถไม่มีวินัยอีกสารพัด นางแบบสาวลงทุนนั่งรถแท็กซี่มาหาเขาที่เมืองทองธานีเพราะรู้ว่าชากลับธนวัตต้องไปส่ง ส่วนผู้บริหารหนุ่มไม่ค่อยใส่ใจเรื่องที่ผู้หญิงบ่นเท่าไรนัก เขาถือว่ามันเป็นแค่การระบายความเครียดของพวกเธอ ก็แค่ทำเสียงอึม... ในลำคอไปเรื่อยๆ เธอจะได้คิดว่าเขาใส่ใจ

ธันวาคมกำลังจะพานางแบบสาวออกตัดไปรับประทานอาหารค่ำ และหาแอลกอฮอล์ดื่มกันก่อนนอน การมีผู้หญิงข้างกายทำให้โลกของเขาสวยงาม แต่เขาต้องการความสวยงามที่หลากหลาย เปรียบเหมือนสวนดอกไม้ หากเป็นสวนที่มีดอกไม้ชนิดเดียวก็เกินไปทั่ว แรกๆ มองไปมันก็สวยดี แต่นานวันเข้าก็คงน่าเบื่อเพราะมองไปทางไหนก็เหมือนกันไปหมด ซ้ำซากจำเจ แต่ถ้าเป็นสวนที่มีดอกไม้อยู่หลายชนิด มันก็คงดูสดชื่นสวยงามและหลากหลาย ไม่น่าเบื่อ ขณะนี้เขายังไม่พร้อมที่จะหยุดดูดอกไม้ชนิดเดียว เขาต้องการความตื่นเต้นและแปลกตา ประหลาดใจอยู่เสมอ การจะหาผู้หญิงที่ทำให้เขาตื่นเต้นอยู่ตลอดเวลา นั่นคงเป็นเรื่องยาก ดังนั้นธันวาคมจึงไม่คิดจะหยุดอยู่ที่ใคร ก็แค่หาต่อไปเรื่อยๆ เท่านั้นเอง

ชายหนุ่มหยุดรถในลานจอดรถของร้านอาหารฝรั่งเศสแห่งหนึ่ง แถวถนนวิหุ ดาริกาเคยมากับเขาแล้ว และเธอชอบบรรยากาศของที่นี่มาก นางแบบสาวเกาะแขนเขาแน่นแล้วเดินตามบริการเข้าไปด้านใน "คิดอะไรอยู่คะ หน้านี้คือขมวดเซียว ยิ้มหน่อยสิ"

สาวเจ้าเริ่มอดอดอ้อแล้วเบียดร่างกายอวบอ้อมเข้าไปใกล้ธันวาคมมากขึ้น ชายหนุ่มแค้มให้ จู่ๆ ก็เกิดเบื่อดอกไม้ดอกไม้ขึ้นมาซะอย่างนั้น บริการพาคนทั้งคู่ไปนั่งในมุมด้านในสุดของร้าน ตรงนั้นค่อนข้างเป็นส่วนตัว เขาขยับเก้าอี้ให้เธอนั่งแล้วสั่งเครื่องดื่มก่อนอาหาร คำสำหรับทั้งคู่ บรรยากาศภายในร้านหรูหราและเงียบสงบ รายการอาหารถูกนำมาวางให้ ดาริกาทะลึงมันขึ้นมาดู แต่ธันวาคมกลับไปสะดุดตาใครบางคนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารอีกฟากของร้าน

ชายสูงวัยกว่าเขา แต่อ้วนและเตี้ยกว่ากำลังนั่งอยู่ในวงล้อมของผู้หญิงสาวสวยและหุ่นอวบอ้อมไม่แพ้ดาริกาเลย ท่าทางจะเป็นผู้ชายเจ้าสำราญเหมือนกับเขา เพียงแต่คนนั้นอาจจะแสดงออกมากกว่าเขาเท่านั้นเอง

"นายกวินท์..."

ธนวัตตรงซื่อบุคคลคนนั้นออกมาเบาๆ แต่มันทำให้ดาริกา
สนใจด้วย

"เจ้าของ 'Charming' นะหรือคะ เขาอยู่ตรงไหนคะ"

"โน่น...แวตล้อมด้วยผู้หญิงเหมือนเคย"

"อ้อ นั่นพวกนางแบบของปฏิทินเบียร์นี่คะ"

ไม่แปลกเพราะ Charming เป็นนิตยสารแนวปลุกใจเสียป่า กว่า
เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์เน้นเรื่องเพศและรูปถ่ายอวดทรวดทรงองค์เอวของ
นางแบบ แต่ดาริกามองนางแบบของกวินท์แบบเหยียด เพราะรู้สึก
ว่าตัวเองมีภาษีดีกว่าและอยู่เหนือกว่าคนพวกนั้น

ปีนี้เป็นปีที่สำคัญของ How to Love เพราะเปิดดำเนินการ
มาห้าปีพอดี สิ่งที่ดีที่สุดก็คือความก้าวหน้าและเติบโตอย่างรวดเร็ว
ของนิตยสารที่เน้นกลุ่มลูกค้าที่เป็นผู้หญิง แต่สิ่งที่แย่ที่สุดก็มีเพราะ
Charming กำลังจะออกหนังสือปกใหม่ที่มีเนื้อหาสาระใกล้เคียงกับ
How to Love ธนวัตไม่ยอมเสียส่วนแบ่งการตลาดให้กับเขา แต่
ข่าววงในที่ได้รับรู้มานั้นทำให้เขารู้สึกว่ากวินท์เอาจริงแน่ในเรื่องนี้

"กลับดีกว่า ไม่อยากเผชิญหน้ากับเขา"

"ตะ...แต่เรายังไม่ได้ทานอะไรกันเลยนะคะ"

"วันหลังดีกว่าครับ"

ไม่ใช่แค่พูด แต่ธนวัตลุกขึ้นยืนทันที เขาวางเงินบนโต๊ะไว้สำหรับ
เป็นค่าเครื่องดื่ม บริการเดินเข้ามาเก็บเงินก้อนนั้นไปด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
เพราะมากกว่าราคาจริงของเครื่องดื่มที่ทั้งสองสั่งไปแน่ ธนวัตหมุนตัว
ออกจากเก้าอี้จนทำให้ดาริกาต้องรีบก้าวตามออกมานอกร้านยังลาน
จอดรถ

"เดี๋ยวผมจะไปส่งคุณที่คอนโดฯ"

เขาพูดเสียงเรียบแล้วเปิดประตูรถให้ ดาริกายิ้มน้อยๆ อย่าง

มีจิริต

"ก็ดีค่ะ สั่งอาหารขึ้นไปทานบนห้องก็ได้นะคะ"

ธนวัตคงอยากจะทำตอนนี้เร็วกว่าปกติ ก็ดีเหมือนกัน เธอพร้อมสำหรับเขาเสมอ ผู้ชายที่สมบูรณ์แบบอย่างนี้หาไม่ได้ง่ายๆ และไม่ใช่ครั้งแรกที่คนทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง

ระหว่างทางจากร้านอาหารกลับไปยังคอนโดมิเนียมของดาริกานั้น ธนวัตนึกว่าเดิมอีก เขาไม่คุยเล่นหรือหยอกล้อเหมือนเคย ในใจไม่ได้คิดเฉพาะเรื่องธุรกิจเท่านั้น แต่ยังคิดถึงเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นด้วย คิดแล้วก็รู้สึกที่ตัวเองเสียเซียงชายไม่น้อยที่ปล่อยให้ผู้หญิงหันหลังให้ แถมยังเป็นกลางเวทีที่มีคนจ้องอยู่เป็นร้อยอีก ภวานาย่าให้เรื่องนี้เป็นประเด็นขึ้นในหน้าสังคมพวงนี้เลย ธนวัตถอนใจเบาๆ

เมื่อรถบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดของเขามาถึงคอนโดฯ ชายหนุ่มก็บังคับรถไปจอดที่หน้าประตูกระจกแทนที่จะเป็นลานจอดรถบนอาคาร ดาริกานั่งไปมองใบหน้าด้านข้างของเขาทันที

"เออ...คุณไม่ขึ้นไปข้างบนหรือคะ"

"ไม่ครับ ผมส่งคุณแค่นี้ละ"

"แต่...ฉันคิดว่าเราจะทานอาหารแล้วก็ดื่มกันบนห้องของฉันเสียอีก"

"ไว้วันหลังดีกว่า วันนี้ผมมีเรื่องต้องคิดมากเหลือเกิน"

ใบหน้าจริงจังและสายตานิ่งทำให้ดาริกาไม่กล้าโต้แย้ง ดูเหมือนธนวัตกำลังคุมเกมของความสัมพันธ์ระหว่างเขาและเธออยู่ นางแบบสาวหายใจลึก พยายามจะคงสติไว้และไม่ทำตัวน่าเบื่อให้เขาเห็น

"สัญญาจะคะว่าวันหลังคุณจะมา"

มีเพียงรอยยิ้มมุมปากตอบกลับมาเท่านั้น เธอจึงโน้มตัวเข้าหาเพื่อจูบลา แต่คราวนี้ดาริกาตั้งใจจะจูบอย่างลึกซึ้ง ไม่ใช่แค่แตะแก้ม

เหมือนในงานเว็ดดิ้งแพร์ที่ผ่านมา ตอนนี่เธออยู่กับเขาตามลำพังก็
อยากจะแสดงอารมณ์อย่างคู่รัก เมื่อริมฝีปากใกล้จะสัมผัสกัน ธนวัต
ก็เลื่อนริมฝีปากขึ้นไปที่หน้าผากของเธอแทน ดาริการู้สึกใจหาย คล้าย
กับเวลาของเธอจนจะหมดลงแล้ว แค่สามเดือนสำหรับความสัมพันธ์
ครั้งนี้ หรือเธอจะไม่สามารถทำให้คาสน์ไว้อย่างธนวัดหยุดที่เธอได้
จริงๆ

"นอนหลับฝันดีครับ แล้วผมจะโทรหานะ"

"ค่ะ คุณก็เหมือนกันนะคะ นอนหลับฝันดี..." เธอหันไปเปิด
ประตูรถเองแล้วก้าวลงจากรถอย่างเศร้าสร้อย

ชายหนุ่มขับรถออกจากคอนโดฯ ของดาริกาด้วยอารมณ์เซื่องซึม
ซึ่งเขาไม่เป็นแบบนี้บ่อยนัก เบื่อๆ เซ็งๆ แต่ก็ไม่อยากรับใคร ธนวัต
จึงตัดลึนใจขับรถกลับบ้านของตัวเอง บ้านที่ไม่เคยให้ใครเข้าไปใน
นั้น บ้านที่ไม่มีผู้หญิงคนไหนได้นอนค้างคืนที่นั่น เพราะเขาอยากมี
สักแห่งที่เป็นของเขาจริงๆ ธนวัตเป็นผู้ชายที่มีหลายมุม บทยอยาก
จะเป็นคาสน์ไว่ก็เป็นเสียมีหลายดี ๆ นี้เอง แต่บทยอยากอยู่คนเดียว เข
ก็สามารถปฏิเสธโลกได้แล้ว

บ้านของเขาเป็นบ้านเดี่ยวที่ปลูกมาหลายปี แต่ได้รับการดูแล
อย่างดี เป็นบ้านชั้นเดียวที่กินเนื้อที่หลายร้อยตารางวา มีสระว่ายน้ำ
ห้องออกกำลังกาย และห้องพักผ่อนส่วนตัวพร้อมสรรพ ตั้งแต่ผู้หญิง
คนสำคัญที่สุดในชีวิตของเขาเดินจากไปพร้อมกับความเชื่อที่ว่าเขา
พร้อมจะอยู่ตัวคนเดียวได้แล้ว ชายหนุ่มก็รู้สึกที่บ้านหลังนี้...มันกว้าง
เกินไป นานๆ ครั้งเขาจึงจะกลับมาที่นี่ หากใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังนี้
ตลอดเวลา เขาคงลืมความเจ็บปวดที่ถูกคนที่รักที่สุดหันหลังให้ไม่ได้

ธนวัตเปิดประตูกระจกเข้าไปในตัวบ้านแล้วกดสวิทช์ไฟจนทั่ว
รูปวาดบนฝาผนังกำลังยิ้มให้เขาตั้งแต่หน้าห้องรับแขก ผู้หญิงในชุดยิว

นั่งวางทำตั่งนางพญาบนโซฟาหลุยส์ ริมฝีปากเหยียดยิ้มอย่างผู้หญิงที่ชอบกุมอำนาจทั้งหมดไว้ในมือตัวเอง ผู้บริหารหนุ่มยิ้มขึ้นให้กับภาพนั้น

"หวัดดีครับแม่ คงคิดว่าผมชมซานกลับมาละสิ เปล่าหรอก... ผมแค่แข็งนะ" ภาพวาดสีน้ำมันไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แต่ชนวัดรู้สึกว่าเขากำลังถูกยิ้มเยาะ ชายหนุ่มขยับเท้าเข้าไปใกล้รูปวาดขนาดใหญ่ขึ้นอีก "เดี๋ยวผมก็หาย ผมก็เหมือนแม่นั้นแหละ ลืมง่าย... เบื่อง่าย แต่มีอย่างหนึ่งที่ผมไม่เหมือนแม่ เพราะรักแท้สำหรับผมมันไม่มีจริง ผมไม่เหมือนแม่ที่เจอผู้ชายคนไหนก็เป็นรักแท้ไปซะหมดจนยอมทิ้งลูกในไส้ให้อยู่คนเดียวได้ สำหรับผม... ผู้หญิงก็เป็นแค่สิ่งที่ทำให้ชีวิตสนุกขึ้นเท่านั้นเอง เบื่อเมื่อไรก็ทิ้ง ผมอยู่คนเดียวได้ครับ ไม่ต้องห่วง"

คล้ายกับการสารภาพผิด แต่มันเป็นการสารภาพด้วยอารมณ์คั่งแค้น ไม่ใช่การสำนึกผิด ชนวัดล้วงมือในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างแล้วหมุนตัวออกจากภาพวาดขนาดใหญ่ขึ้น

เช้าวันจันทร์หลังจากเว็ดดิ้งแพร์จบลง คนของ How to Love ก็กำลังกระตือรือร้นกับการสรุปผลงานของตัวเองเพื่อนำเสนอต่อที่ประชุม ยังมีกิจกรรมอีกหลายอย่างที่จะถูกจัดขึ้นในปีนี้ นิชดาที่มีหน้าที่ดูแลกิจกรรมเหล่านั้นดูจะยุ่งวุ่นวายกว่าทุกคน และมีอีกคนที่หัวฟูไม่แพ้กัน นั่นก็คือคุณอำนาจ เพราะเขามีหน้าที่ดูแลงานเขียนที่จะถูกตีพิมพ์ลงในนิตยสารทุกเล่ม ทุกบีกซ์ และเมื่อปีนี้ How to Love จะเน้นธีมแต่งงาน งานเขียนที่ออกมาก็จะหนีไม่พ้นเรื่องนี้

ห้องทำงานสีฟ้าที่มีตู้ปลาขนาดใหญ่บรรจุอยู่ในนั้นด้วยมีอุณหภูมิที่เย็นเฉียบและดูสงบ ปลาตัวใหญ่ในตู้กระจกตัวหนึ่งว่ายไปมาอย่างเหงาๆ ความจริงมันมีคู่ของมันอยู่ร่วมตู้ด้วย แต่คล้ายมันจะเบื่ोजิงดูไม่อยากจะเข้าไปใกล้คู่ของมันมากนัก นิชดากับชุติมิน หัวหน้าฝ่าย

การตลาดกำลังพูดคุยธุรกิจกับคุณอำนาจซึ่งเป็นเจ้าของห้อง คนทั้งสามมีรูปถ่ายจำนวนมากบนโต๊ะ และหน้าจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่กำลังฉายภาพบนเวทีเข้าไปเข้ามาอยู่ด้วย นิชดาตั้งภาพหนึ่งขึ้นมาดูใกล้ๆ

"น้องเคที่สวยจริงจัง"

"อืม ต้องเรียกว่าตั้งใจสวย สวยแบบเก๋ จับแต่งอะไรก็ดูสวยไปหมด" คุณอำนาจเลื่อนเมาส์ที่อยู่ใกล้มือเพื่อหารูปในคอมพิวเตอร์ "ดูนี่สิ...เหมาะจะให้เป็นตัวนำในโปรเจกต์ใหญ่ไหมเนี่ย"

ชุตินยืนหน้าเข้ามาดูใกล้ๆ "จะไม่ดูเด็กไปหน่อยหรือพี่ อายุเท่าไรเนี่ย มนกลัวคนจะไม่เชื่อว่าเขาสามารถเป็นเจ้าของได้ ดูเด็กมากเกินไป"

"เดี๋ยวนะ ขอดูโปรไฟล์หน่อย" หัวหน้ากองบรรณาธิการเปิดดูประวัติของนางแบบที่ How to Love เคยเรียกใช้งาน คัทลียาก็เป็นหนึ่งในนั้น "ยี่สิบหกปี ลูกครึ่งไทย-เดนมาร์ก จบปริญญาตรีแล้วตอนนี้กำลังเรียนโทอยู่"

"ยี่สิบหกก็ไม่ใช่น้อยนะพี่ว่า" นิชดาออกความเห็น ใจเอนเอียงเพราะเห็นว่านางแบบคนนี้สวยจริงๆ "ลองจับมาแต่งแซมๆ หน่อยก็น่าจะดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นได้ โคร่งร่างเขาใหญ่อยู่แล้ว ไม่ได้ดูบอบบางมากเหมือนนางแบบไทย"

"มาตามว่าไงคะ"

หากอยู่กันตามลำพังในระดับผู้บริหาร คนทำงานมักเรียกคุณอำนาจว่ามาตาม ซึ่งเป็นนามปากกาที่หัวหน้ากองบรรณาธิการใช้เวลาเขียนบทความลงคอลัมน์ 'รักให้เป็นกับมาตามโรซี่'

"ไหนลองดูลูกอื่นในเว็บโปรไฟล์เขาก่อนสิ เพื่อช่วยในการตัดสินใจ" คุณอำนาจกดเข้าไปในลิงก์ที่คัทลียาให้ไว้ว่าในเว็บนั้นจะมีภาพผลงานที่ผ่านมาของเธออยู่ "ไม่เลวนะ ดูลิ"

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ปรากฏภาพของคัทลียาในท่าทางต่างๆ ทั้งยืน นั่ง การก้าว หรือแม้กระทั่งยกแขนขาในอารมณ์ต่างๆ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนขี้อายเหมาะสำหรับจะเป็นไม้แขวนเสื้อ แต่เป็นไม้แขวนเสื้อที่มีชีวิต เพราะเธอสามารถทำให้เสื้อผ้าที่กำลังสวมใส่นั้นดูงดงามและสะดุดตาขึ้น

ชุดิมนเองในตอนแรกแม้จะเห็นว่าคัทลียาเด็กเกินกว่าที่จะใส่ชุดเจ้าสาว แต่เมื่อมาเห็นเธอสวมใส่เสื้อผ้าในหลายๆ แบบก็เริ่มมั่นใจแล้วว่าเด็กคนนี้สามารถเปลี่ยนไปตามเสื้อผ้าและยังสามารถนำเสนอเสื้อผ้าได้อย่างมืออาชีพอีกด้วย

"เอาคนนี้แหละ" นิชดาสรุปตื้อๆ

"บอสจะเล่นด้วยรึอ วันนั้นนิตบอกพี่เองว่าเขาโกรธเด็กคนนี้นะ"

"เออ นิตก็ลืม" นิชดาหันไปเล่าคร่าวๆ ให้ชุดิมนฟังเรื่องนี้ด้วย "ทำไงกันดีล่ะที่นี้ จะไม่เอาคนนี้เหรอ... น่าเสียดายนะ หน้าไม้ชัดด้วย"

"งั้นเราหาตัวเลือกไปอีกสักสองคน ให้บอสตัดสินใจเองว่าจะเลือกใคร"

ชุดิมนสรุปโดยที่คุณอำนาจกับนิชดาก็เห็นด้วย แม่ทั้งสามจะเอนเอียงไปทางคัทลียาไม่น้อยเลย

ก่อนสิบโมงไม่กี่นาทีที่คิราก็โทรศัพท์มาเชิญคุณอำนาจเข้าห้องประชุม หัวหน้ากองบรรณาธิการเตรียมเอกสารหลายเรื่องเข้าห้องประชุมใหญ่ไปด้วย นิชดา ชุดิมน และคอลัมน์นิสต์อาวุโสอีกสองคนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว ทันทีที่ธันวาคมหน้าเข้ามาคุณอำนาจก็หันไปสปรกกับนิชดาและชุดิมนทันที...งานนี้ท่าทางจะไม่ง่าย เพราะเจ้านายอารมณ์บูดเหลือเกิน

"เชิญเลย ใครเริ่มก่อน"

คิร่าทำหน้าที่ของเธอ "คุณอำนาจจะขอปรึกษาเรื่องการเลือก

นางแบบตัวเย็นของโปรเจกต์เว็ดดิ้งคะ"

"มีใครบ้าง"

หัวหน้ากองบรรณาธิการยื่นรูปถ่ายของนางแบบสามคนสามใบไปเรียงตรงหน้าผู้บริหารใหญ่ของ How to Love ธนวัตมองปราดเดียวก็หยิบรูปของคัทลียาขึ้นมาทันที เขาจำดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นี้ได้...ยังไม่ได้ชำระความกันเลย

"เอาคนนี้" คุณอำนาจ นิชดา และชุตินมมองหน้ากันเล็กน้อย ยิ้ม การตัดสินใจลงรอยกันกับความต้องการ ทุกอย่างก็สบายหายห่วง "ต้องคนนี้นี่เท่านั้น เอาตัวมาเซ็นสัญญาให้ได้ โปรเจกต์นี้ใหญ่และสำคัญมากด้วย"

"ได้ค่ะ ไม่น่ามีปัญหา เด็กคนนี้พุดง่าย"

พอคุณอำนาจสรุปคุณลักษณะสำคัญของนางแบบจบ ธนวัตก็เงยหน้ามองหัวหน้ากองฯ ทันที

"แน่ใจนะว่าพุดง่าย ผมว่าเขาค่อนข้างดื้อ"

"ไม่หอรอกะบอส นิดทำงานกับเขา เขาโอเคเลยนะคะ แต่ทำงานแบบฝรั่งคะ ทุกอย่างต้องตรงเวลา ต้องเป๊ะ คือเขาให้ใจเราเต็มที่เราก็ต้องดูแลเขาเต็มที่เหมือนกัน"

"อืม...นัดเขามาเซ็นสัญญาเมื่อไรบอกผมด้วย"

นิชดารับคำสั่งเสียงเบา แล้วคิรินาก็ยกหัวข้อการประชุมต่อไปขึ้นมาพูดคุยกันต่อ

บทที่ 3

ด้านหลังเวทีของห้องแกรนด์บอลรูมในโรงแรมขนาดสี่ดาวกำลัง
ขวั๊กไขว้ไปด้วยนายแบบ นางแบบ และเด็กเก็บจาก เพราะงาน
แฟชั่นโชว์ของกางเกงยีนส์ห้อยดั่งเพ็ญสิ้นสุดลงไม่นาน เมื่อนายแบบและ
นางแบบเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จต่างก็มานั่งรอรับเช็คจากทางเจ้าภาพ
คัทลียาเพิ่งเดินออกจากห้องน้ำซึ่งตอนนี้เธอเปลี่ยนชุดมาเป็นเสื้อผ้า
ของตัวเองแล้วแต่ยังไม่ได้ล้างหน้า หญิงสาวล้างโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
จากกระเป๋าแล้วจึงเดินต่อไปยังด้านหลังเวที

"เคที่ ทางนี้" เสียงเรียกจากชายคนหนึ่งที่แสนคุ้นเคยทำให้เธอ
เงยหน้าจากหน้าจอโทรศัพท์ของตัวเองได้ "จะโทรหาใครหรือ"

แม้ดวงตาจะเป็นสีเข้มกว่าคัทลียา แต่พอลมีเครื่องหมายที่บอก
ชัดเจนว่าเขาเป็นลูกครึ่งคล้ายเธอ แถมพูดไทยได้ชัดไม่ผิดเพี้ยน
เหมือนกัน พอลเป็นหนึ่งในนายแบบที่เดินแฟชั่นโชว์ร่วมกับคัทลียา
ในวันนี้ เขาเปลี่ยนเป็นกางเกงยีนส์ขาเดฟ รองเท้าบูตสีดำ และเสื้อเชิ้ต
ลายสก๊อตสีดำสลับน้ำเงินเรียบร้อยแล้ว เธอเดินมาถึงตัวคนเรียกและ
นั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่พอดี

"กำลังจะเช็กดูว่ามี missed call รีเปล่า"

"เมื่อไรจะจ้างผู้จัดการส่วนตัวสักคนนะ จะได้ไม่ต้องมาทำเรื่อง
หยุ่มหยมพวกนี้"

"พูดเหมือนไม่รู้เรื่องชีวิตบัดซบของเคที่เลยนะ ตอนนี่เงินทุกบาท
ทุกสตางค์สำคัญกับชีวิตแม่และเคที่มาก ไม่มีเหลือไว้จ้างผู้จัดการหรอก"

"น่าสงสารจริง แต่เรื่องนี้มันจำเป็นนะ ถือว่าเป็นการลงทุน จะได้
ไม่ต้องวิ่งตะลอนๆ หางานเอง"

"นิชดา?... นิชดา...นิ" ดูเหมือนคำทลียาไม่ได้ฟังประโยคหลังที่พอล
พูดแล้ว "หา!!! ฟินิด How to Love โทรมมา ต้องมีเรื่องดีๆ แน่เลย"

สิงโลตอยู่ได้ไม่ถึงห้าวินาที สาวสวยก็เพ็งนึกขึ้นมาได้ว่าครึ่ง
สุดท้ายของการจากลา กับผู้บริหารระดับสูงของ How to Love นั้น
ช่างเป็นเรื่องที่ไม่สวยหรูเอาเสียเลย บางทีที่นิชดาโทรมมาอาจจะไม่ใช่
เรื่องดีก็ได้ เธอทำท่าคอตกและเหนื่อยอ่อน

"อ้าว...ไม่โทรกลับเหรอ"

"กำลังตัดสินใจอยู่"

"ทำไมล่ะ"

"งานที่แล้วเคที่ไปทำเรื่องไม่ดีกับเจ้าของบริษัทเขามาอะลิ"

"คุณธนวัตเหรอ!" พอลเพ็งนึกขึ้นมาได้ว่านิตยสาร How to Love
เป็นของใคร และดูเหมือนเขาพอจะรู้จักผู้ชายคนนี้ "การศึกษาดีเลิศ
รูปหล่อ คาสโนว่าตัวพ่อ มีเสน่ห์ล้าลึก และรวยแบบเหลือใช้ไปถึง
ชาติหน้า นางแบบในวงการเสร็จเขาไปแล้วครึ่งหนึ่ง เป็นไงแบ็กกราวนด์
น่าหลงใหลมากใช่ไหม"

"อ้อ...น่าหลงใหลตรงไหนกัน แค่เป็นคาสโนว่าเคที่ก็ขอบายแล้ว"

"เขาว่ากันว่าผู้ชายแบบนี้แหละเจ้าใจดี" พอลยกคิ้วให้อย่างที่รู้จักกัน
แค่สองคน คัทลียายิ้มนิดๆ "โทรไปเถอะน่า อาจเป็นเรื่องงานใหม่
ก็ได้นะ ชินซึกซ้าเขาเลือกคนอื่นแล้วจะเสียใจ หิวเงินหนักไม่ใช่เหรอ"

คัทลียาค้อนให้ผู้ชายในอาชีพเดียวกันที่เธอคุ้นเคยมากที่สุดไป
วงใหญ่ แล้วตัดสินใจ... "โทรก็ได้"

เมื่อเรียกสายกลับไปหมายเลขส่วนตัวของนิชดา รอสายไม่นาน
คนปลายสายก็รับ น้ำเสียงที่หักทากลับฟังดูตื่นเต้นมากกว่าคัทลียา
เสียอีก

"ขอโทษด้วยนะคะที่เพิ่งโทรกลับ พอดีเพิ่งเสร็จงานนะค่ะ"

"ไม่เป็นไร พี่ก็คิดไว้แล้วว่าเคที่ต้องทำงานอยู่ พี่มีข่าวดีมาบอก"

"ข่าวดีอะไรคะ"

"บอสของพี่เลือกหนูให้เป็นนางแบบในโปรเจกต์ใหญ่ของ
How to Love จ๊ะ"

"หา!!!" คัทลียาลุกขึ้นยืนทันที พอลที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็พลอยตกใจ
ไปด้วย "นางแบบชุดแต่งงานหรือคะ"

"ใช่จ๊ะ โปรเจกต์ยาวไปถึงวาเลนไทน์ปีหน้าเลย วางเมื่อไรเข้า
มาคุยรายละเอียดกันหน่อยสิ"

"ค่ะๆๆ เดี่ยวเคที่ขอดูคิวหน่อยนะค่ะ"

คัทลียารื้อกระเป๋าหาสมุดคิวของตัวเอง ในขณะที่พอลทำหน้าที่
เบื่อโลกใส่ สายตาของเขาคำนึงได้ว่า 'เห็นไหม ฉันบอกเธอแล้วว่าให้
จ้างผู้จัดการส่วนตัว!' นางแบบสาวพยายามหาวันว่างที่มาถึงเร็วที่สุด
ให้นิชดา แต่นั่นก็อีกเกือบสองสัปดาห์ข้างหน้า ทั้งนี้ก็เป็นเพราะเธอ
รับทุกงานที่ผ่านเข้ามาโดยแทบจะไม่เหลือเวลาว่างสำหรับเรื่องอื่นเลย

"เข้ามาคุยกันก่อน ถ้าตกลงกันได้ไม่มีปัญหาอะไร ทางเราก็จะ
มีสัญญาให้น้องเคที่ดูเลย"

"ได้ค่ะ ขอบคุณพี่นินดามากนะค่ะ"

นิชดากล่าวลาและวางสายไป ส่วนคัทลียากำลังยิ้มปลื้ม

"ได้งานหรือ ยินดีด้วย"

"อืม คุณธนวัตเลือกเคที่เอง"

"อะฮ้า...เดี๋ยวก็คงได้เป็นเด็กในสังกัด" คำว่า 'ในสังกัด' ของพอลนั้นมีความหมายไม่ดีเท่าไรนัก

"บ้า! ไม่มีทางหรอก ตอนนี้อยู่ไม่มีอะไรสำคัญเท่าเงิน"

"แล้วยังจะไปแกล้งดั่งกับ Charming ใหม่"

"ไปสิ มีนัดบายนี้แหละ เผื่อจะได้อี้งาน"

"งกจริงๆ"

คัทลียายิ้มอย่างภาคภูมิใจกับความมกของตัวเอง...แสดงว่าผู้บริหารของ How to Love ไม่ได้ตั้งใจเอาความอะไรกับเรื่องในวันนั้น แกรมคณะทำงานยังเลือกเธอเป็นนางแบบนำในแคมเปญใหญ่ขนาดนี้ด้วย น่าปลื้มใจจริงๆ

...บางที่คัทลียาอาจคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไปก็ได้...

คนใจดีที่คัทลียาคิดว่าเขาคงไม่ตั้งใจเอาความอะไรกำลังนั่งนิ้วหน้ากับข้อมูลที่ได้อ่านจากหน้าจอบริษัทนิตยสาร Charming ของกวินท์เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย และการเปลี่ยนแปลงนั้นดูเหมือนจะสร้างความไม่พอใจให้กับเจ้าของ How to Love พอสมควร ธนวัตกดเครื่องตอบรับหาเลขาฯ หน้าห้องแล้วสั่งให้คิดิราตามตัวคุณอำนาจมาพบเขาทันที

หน้าปกของนิตยสาร Charming เล่มใหม่มีรูปนางแบบสาวใส่ชุดสีขาวสั้นๆและโชว์เนื้อหนังมังสาตามปกติ แต่ที่ไม่ปกติคืออิมที่ออกมาเน้นเรื่องชุดแต่งงานและบรรยากาศการแต่งงานอย่างเห็นได้ชัด ธนวัตรออยู่ไม่ถึงห้านาทีที่คุณอำนาจก็เข้ามาพบตามต้องการ

"บอสเรียกผมมีอะไรอะ"

"มาตามเห็น Charming เล่มล่าสุดรึยัง" คุณอำนาจส่ายหน้าแล้วนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ของธนวัต เจ้านายผลักหน้าจอบริษัทมาทางตำแหน่งที่หัวหน้ากองบรรณาธิการจะเห็นได้ชัด

"ทีมแต่งงาน"

"บอสดิมากไปรีเปลา ผมก็เห็นเป็นสาวนุ่งน้อยท่อน้อย เหมือนเดิม เจ้าสาวที่ไหนจะใส่ชุดแบบนี้กัน"

"มันจะบังเอิญขนาดนั้นเลยหรอ ผมไม่ไว้ใจนายกวิทร์หรอก"

คุณอำนาจหรือมาตามโรซึ่งถอนใจยาว ธนวัตยังคงระแวงกวิทร์ อดีตคนเคยรู้จักและสนิทสนมในวงการธุรกิจไม่เล็ก ก่อนธวัตจะมี How to Love นั้น ทั้งกวิทร์และธวัตเคยร่วมงานกันในธุรกิจสิ่งพิมพ์ มาก่อนและมีอดีตที่ไม่ค่อยหวานชื่นนัก เมื่อต่างคนต่างเติบโตใน แนวทางของตนก็เลยยังไม่มีควมไว้วางใจให้แก่กันเลย

"คนนี้นัดแต่เรื่องสกปรก เขาต้องการเอาชนะผมตลอดเวลา นั้นแหละ"

"แต่โปรเจกต์ของเราก็เป็นความลับมากนะฮะ คงไม่รั่วออกไป ง่ายๆ ผมคิดว่าเขาก็คงจะพยายามเดาว่าเรากำลังจะทำอะไร แล้วก็ หาเรื่องมาเล่นเรื่อยๆ เพื่อให้เราหวาดระแวง บอสอบ่ตกเป็นเหยื่อ ของเขาลิ"

ธนวัตเงียบ ถ้าคิดอย่างมาตามโรซึ่งบอกมันก็มีทางเป็นไปได้ เหมือนกัน แต่เขาก็อยากให้ทุกคนระวังตัว เพราะกวิทร์ไม่ใช่คนที่ จะหมดความพยายามในการกลั่นแกล้งเขาง่ายๆ

"เอาเหอะ ขอให้เรื่องที่เรา กำลังจะทำต่อไปอย่าให้เขารู้ก็แล้วกัน เพราะหัวใจใหม่ที่เขาจะออกปลายปีนี้คงจะเล่นกลุ่มเป้าหมายเดียวกัน กับ How to Love แน"

"ฮะ เอ้อ...พุ่มนี้นางแบบที่เราเลือกจะเข้ามาคุยงานกับนิณะฮะ"

"หรอ ดี งั้นถ้านัดคุยเสร็จส่งมาหาผมที่ห้องหน่อยสิ"

"เรื่องงานหรอฮะบอส" มาตามโรซึ่งขมวดคิ้ว

ธนวัตเอนหลังพิงเก้าอี้แล้วยกมือวางไว้ที่ท้ายทอยด้วยท่วงท่า สบายๆ "ไม่ต้องห่วงหรอกนำมาตาม เด็กขนาดนั้นผมไม่ทำอะไรหรอก"

ผมไม่กินไกว้ด เดี่ยวงานเสีย"

"สาธุสะบอส ขอให้มันจริงเถอะ"

เวลาคาสนอว่าเอ่ยปากบอกว่าตัวเองไม่เจ้าชู้เนี่ย...มันน่าเชื่อถือ
สักเท่าไรกันหนอ

อาคารสำนักงานขนาดใหญ่ที่ถูกทาสีฉูดฉาดทั้งอาคารนั้นเป็น
ที่ทำการของสำนักพิมพ์ 'Charming' ซึ่งได้จัดพิมพ์นิตยสารในชื่อ
เดียวกันออกวางจำหน่ายมาหลายปีแล้ว เจ้าของคือกวินท์ ผู้มีความ
มุ่งมั่นที่จะตอบสนองความสนใจของผู้ชายวัยทำงานขึ้นไป และตอนนี้
เขาเห็นว่าธุรกิจของตนได้เติบโตและเจริญรุ่งเรืองมาพอสมควรแล้ว
น่าจะถึงเวลาที่จะพัฒนาต่อไปอีกขั้น นั่นคือการทำนิตยสารสำหรับ
ผู้หญิง คราวนี้จะได้จับกลุ่มนักอ่านได้ครบทั้งสองเพศ และที่สำคัญ
เหนือสิ่งอื่นใด เขาจะทำทุกอย่างเพื่อแข่งขันกับธรวัด

"ยอดชายเป็นไงบ้าง ฝ่ายการตลาดส่งตัวเลขมารี้อย"

กวินท์กดหมายเลขภายในแล้วตะโกนลงไปในห้องเตอร์คอมอย่าง
ที่เขาชอบทำ เสียงตอบกลับมาก็อีกอัก

"อะ...เอ่อ เดี่ยวเช็กให้ค่ะ"

"เร็ว ทำงานกันเร็วๆ หน่อย"

จากนั้นก็กลับมาสนใจแฟ้มงานบนโต๊ะของตัวเองอีกครั้ง เขาเป็น
ประเภททำงานไว ไม่พอใจใครก็ไล่ออกทันที แต่ถ้าหากถูกใจใครเข้า
ก็ยอมจ่ายไม่อั้น เสียงเคาะประตูบอกให้รู้ว่าสิ่งที่เขาต้องการกำลังจะมา
ถึง กวินท์เอ่ยปากอนุญาตแล้วเงยหน้าขึ้นมองที่ประตู

"อรุณว่าไง เดือนนี้เป็นยังไงบ้าง"

ชายวัยประมาณสามสิบ หน้าตาทำทางและการแต่งตัวเหมือน
พนักงานออฟฟิศทั่วไปแต่แววตาเฉลียวฉลาด เขายิ้มพร้อมๆกับยื่น
กระดาษแผ่นหนึ่งไปให้เจ้านาย

"ดีกว่าที่เราคาดไว้ครับ"

กวิณฑ์เห็นตัวเลขและกราฟยอดขายของปีที่ตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนกันยายนแล้วก็ยิ้มบ้าง เพราะเดือนสุดท้ายตัวเลขเพิ่มขึ้นเป็นที่น่าพอใจ หัวหน้าฝ่ายการตลาดนั่งลงบนเก้าอี้แล้วนายใหญ่จึงพูดกับเขา

"มันต้องหอะไรแปลกใหม่เข้ามาใส่อย่างนี้แหละ จะได้เพิ่มจินตนาการของคนอ่าน แสดงว่าเรามาถูกทางแล้ว"

"แล้วหัวใหม่ที่จะเปิดปลายปีนี้ ท่านตัดสินใจเรียบร้อยแล้วเลือกใครขึ้นปกเป็นปฐมฤกษ์"

"ยัง อยากได้คนที่ฮอตตอนนี้นะ คนที่ผู้ชายเห็นแล้วคลั่ง ผู้หญิงเห็นแล้วอยากเป็นเหมือนเธอ ผมนั่งดูรูปคนที่เข้ามาแคสดีกับเราแล้วยังไม่ไปถึงใครสักคน แต่มีคนหนึ่งน่าสนใจ...ดารีกา"

"เธอมาแคสดีกับเราด้วยหรอครับ ผมเห็นเพียงควรวัดออกงาน"

กวิณฑ์ส่ายหน้าแล้วยิ้มอย่างมีเลศนัย "เปล่า แต่อยากได้คนนี้ก็เพราะว่าเขาเป็นคู่ควรวัดเนี่ยแหละ ถ้าได้มามันคงเจ็บฟิลึก"

"ยากเหลือเกินครับ"

"ผมเข้าใจ เอาเหอะ...ถ้าไม่ได้นางแบบคนนี้ก็ต้องหาวิธีรู้ให้ได้ว่า How to Love จะทำอะไรในช่วงนี้"

"ครับ ถ้าเรารู้ว่าเขาจะเล่นเรื่องอะไร...มันน่าจะง่ายขึ้นสำหรับเรา"

"เดาความคิดของควรวัดเป็นเรื่องยาก"

"งั้นก็ไม่ต้องเดาสิครับ แต่หาวิธีที่จะรู้ข้อมูลภายในของเขให้ได้"

"เฮ้ย...จะทำไฉนยังไง ทีมของเขาแข็งมากนะคุณ มาตามโรซงโรซออะไรนั้นเรายังไม่รู้เลยว่าใคร ผมอยากได้ตัวมาอยู่กับเราจะแยะ"

"ผมจะลองหาวิธีดู"

กวิณฑ์หรีตามองลูกน้องที่ทำงานด้วยกันมาสวมปีแล้ว แต่ก็พอจะเห็นแว่วว่าเป็นพวกที่ฉลาดเป็นกรด หากให้ลูกน้องทำงานนี้จริงๆ

บางทีเขาอาจจะมีโอกาสชนะชนวัดบ้างก็ได้

"อย่าให้ผิดกฎหมายก็แล้วกัน"

"ไม่หรอกครับ ไม่ผิดแน่นอน ไว้ใจผมเถอะ"

ความแค้นในอดีตทำให้กวินท์อยากทำทุกวิถีทางเพื่อให้ชนวัด
เป็นผู้พ่ายแพ้บ้าง

บทที่ 4

การกำหนดตัวนางแบบนำของโปรเจกต์ใหญ่นั้นเป็นความลับทางธุรกิจพอๆ กับเรื่องที่มาตามโรซี่เป็นผู้ชาย How to Love เริ่มการทำงานอย่างจริงจังโดยเรียกโปรเจกต์ลับนี้ว่า 'SMP' ซึ่งย่อมาจาก Short Movie Project คนทำงานถูกคัดสรรอย่างเข้มงวด ทั้งจากคนภายในบริษัทเอง รวมถึงมืออาชีพจากภายนอก ธนวัตเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมทุกรอบ เพราะเขาอยากรู้ทุกเรื่องของ SMP และผู้คนที่คั่นหน้าคั่นตาก็มักรวมตัวกันอยู่หน้าโต๊ะประชุมในห้องกระจกเสมอ

"เดือนนี้จะยุ่งเรื่องการเตรียมงานนะ ผมอยากรู้ข้อมูลทุกเรื่องสรุปงานในทุกสัปดาห์ส่งผมด้วย"

"ได้ฮะ"

คุณอำนาจรับคำ ในขณะที่ศิริจาดรายงานการประชุมอย่างตั้งใจ จังหวะที่เธองยหน้าขึ้นจากสมุดโน้ตในมือ สายตาก็มองไปปะทะกับผู้หญิงในชุดเสื้อกันล้นสีดำที่คั่นหน้า ศิริจาดลุกขึ้นยืนทันที ธนวัตก็ไวกับการเคลื่อนไหวของคนในห้อง เขาหันหลังไปมองเลขานุการส่วนตัว

ของตนที่นั่งอยู่เอียงไปทางด้านขวามือ

"มีอะไรคุณคิรรา"

"เอ่อ ขออนุญาตค่ะ ดูเหมือนคุณดาริกาจะมาหาบอสนะคะ"

ธันวาคมวัดสายตาออกไปนอกห้อง เขาสบสายตากับเธอ และฝ่ายนั้นก็โบกกระเป๋าทิ้งในมือไปมาทักทายเขาตอบ แต่สีหน้าของธันวาคมไม่ค่อยสดชื่นเท่าใดนัก เขาถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย ปกติผู้บริหารหนุ่มจะไม่ยอมให้คู่ควงมาหาที่ทำงาน นั่นเป็นกฎข้อแรกของการเป็นคาสโนว่าของเขา เรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวต้องแยกกัน

"คุณให้เขาไปรอผมในห้องทำงานก่อน ผมยังคุยงานไม่เสร็จ"

คิรราขานรับคำสั่งแล้ววางสมุดกับปากกาในมือลงบนเก้าอี้ที่ตัวเองนั่งเมื่อครู่ จากนั้นก็เดินออกจากห้องไป ธนวิมมองดาริกาเป็นครั้งสุดท้าย เขาเห็นแววตาไม่พอใจของเธอแต่เขาไม่สน ผู้บริหารหนุ่มกลับมาสนใจงานของเขาและร่วมประชุมอีกครั้ง

ดาริกายืนพักขาข้างหนึ่ง กอดอก แล้วมองตรงมาที่คิรราอย่างเอาเรื่อง นี่เป็นสิ่งที่เธอคาดไม่ถึงว่าธันวาคมจะทำกับเธอได้

"ทำไมคุณธันวาคมไม่ออกมาเอง เขาเห็นฉันแล้วนี่"

คิรราพยายามอย่างหนักในการเก็บสีหน้าและความรู้สึก เลขาสาวได้รับคำสั่งเรื่องผู้หญิงของเขามาตลอดว่าพวกเธอเหล่านั้นจะไม่มีสิทธิ์มายุ่งเกี่ยวกับงานหรือมาปรากฏกายในที่ทำงานของเขา พวกเธอเป็นแค่สิ่งสำราญในชีวิตยามว่างของธันวาคมเท่านั้น หากเป็นผู้หญิงที่รู้จักในงานก็มักไม่ใช่ผู้หญิงบนเตียงของเขา

"คุณธันวาคมให้เชิญคุณไปรอที่ห้องทำงานก่อนค่ะ เพราะประชุมยังไม่เสร็จ..."

ดาริกาเหลือบมองคนในห้องกระจกอีกครั้ง ไม่มีใครหันมาสนใจเธอเลย แม้กระทั่งธันวาคมเองก็กำลังพูดคุยกับคนในห้องนั้นอยู่ ไม่มี

ประโยชน์ที่จะยืนอยู่ตรงนี้ต่อไป นางแบบสาวจึงพยักหน้าให้คิรียา
อย่างยอมทำตามคำขอ แม้จะยังมีสีหน้าหงุดหงิดอยู่ไม่น้อย แต่ก็ยอม
เดินตามเลขาฯ สาวไปยังห้องทำงานของธนวัต

ห้องทำงานสี่เทาขนาดใหญ่ดูโล่งสบายตา เพอร์นิเจอร์มีน้อยชิ้น
แต่คุณภาพดีและหรูหรา โคมไฟเตอรืครบชุดวางอยู่ชิดผนังด้านหนึ่ง
ของห้อง ตรงข้ามเป็นโซฟาหนังสีดำที่ดูน่านั่ง ดาริกายิ้มออกมาได้ เธอ
เคยวาดฝันถึงห้องทำงานที่หรูหราของเขาแล้ว แต่เมื่อมาเห็นจริงๆ
กลับทำให้ตกใจยิ่งกว่า ตู้หนังสือติดผนังฝั่งเดียวกับโซฟามีหนังสือ
ต่างประเทศที่เกี่ยวกับการตลาด แฟชั่น การถ่ายภาพ อาหาร และ
เรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงมากมายอยู่บนนั้น ถัดไปเป็นชั้นวางแก้ว ที่ต้องการ
โซว์ปกนิตยสารของ How to Love ตั้งแต่เล่มแรกจนถึงเล่มปัจจุบัน
และยังมีพื้นที่ว่างให้วางอีกหลายเล่ม ดาริกาแตะปกหนังสือที่ละเล่ม
อย่างรู้สึกภาคภูมิใจแทนเขา แล้วเดินด้วยมาดนางพญาไปยังเก้าอี้หนัง
ตัวใหญ่หลังโต๊ะทำงาน เธอลูบไล้หนังแท้อย่างหลงใหล คล้ายกับว่า
กำลังสัมผัสเนื้อหนังของเจ้าของห้องอยู่ก็มีปาน คิรียาเห็นภาพนั้นแล้ว
รู้สึกสมเพช...

"คุณเดินเกมผิดแล้วค่ะ"

ดาริกายกหน้าสบตากับเลขาฯ สาวที่ยืนอยู่หน้าประตูห้องอย่าง
สงสัย ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นโกรธ

"เธอว่าอะไรนะ"

"ฉันบอกว่าคุณคิดผิดแล้วที่บุกมาหาคุณธนวัตที่นี่"

"นี่เธอกล้าพูดอย่างนี้กับฉันเหรอ" นางแบบสาวอ้อมยิ้มवादก่อน
ที่จะยืนขึ้น "เธอเป็นแค่เลขาฯ ไม่มีสิทธิ์มาวิพากษ์วิจารณ์ฉัน!"

"อย่าเรียกว่าวิพากษ์วิจารณ์เลยค่ะ เรียกว่าเตือนจะดีกว่า เพราะ
สิ่งที่คุณทำมันไม่ดีต่อตัวคุณหรอกนะค่ะ การมาที่นี่เป็นหายนะของ

ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับคุณธนวัตแน่นอน"

"แกแข่งฉันเหรอ!"

จากนางฟ้ากลายเป็นนางมารร้ายเสียแล้ว ดาริกาก้าวฉับๆ ตรงมายังจุดที่คิศจิรายืนอยู่ คนหนึ่งโกรธจัด แต่อีกคนมองเธออย่างสมเพช

"คุณไม่ใช่ผู้หญิงคนแรกหรือคนเดียวที่นอนกับเขา นะคะ อย่าคิดว่าตัวเองจะวิเศษกว่าคนอื่น เมื่อถึงเวลาที่เขาเบื่อ เขาก็เชิญคุณไปเหมือนกับทุกคนที่ผ่านมา ถึงคุณจะโกรธจนอยากจะทำฉันให้ตายซะตั้งแต่ตอนนี้ แต่มันก็เปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมของคุณธนวัตที่มีต่อผู้หญิงไปไม่ได้หรอกค่ะ เขาไม่หยุดที่ผู้หญิงอย่างคุณแน่"

ดาริกากำหมัดกัดฟันแน่นตลอดเวลาที่ฟังเลขาฯ ของเขาพูด แล้วนาฬิกาที่ต่อมาก็จุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ เธอกอดอกแล้วมองคิศจิรายด้วยสายตาเหยียดบ้าง

"เธอก็คงจะนอนกับเขาแล้วสิ"

"นั่นไง...คุณยังไม่รู้จักคุณธนวัตดีจริงๆ" คิศจิรายิ้มบาง "เอาล่ะ...คุณรอคุณธนวัตอยู่ในห้องนี้ก็แล้วกันนะคะ แล้วอย่าซุกซนหรือคั่นโน่นนี่ล่ะ อีกไม่กี่นาทีเขาคงมา"

คิศจิราห่มนุ่งตัวจากไปด้วยรอยยิ้มอย่างผู้ชนะ แต่ดาริกาไม่เคยยอมแพ้ เธอกลับไปนั่งที่เก้าอี้ของธนวัตอีกครั้ง สีหน้าและแวตตามีแต่ความโกรธแค้น แต่คำบางคำของคิศจิรายิ่งทำให้เธอต้องเก็บมาคิด...

ไม่ถึงสิบนาทีธนวัตก็กลับมาที่ห้องทำงานของตน เขาเดินผ่านประตูมาเพียงลำพัง ดาริกาสะดุ้งสุดตัวเพราะกำลังลากเก้าอี้บนจอบคอมพิวเทอร์เพลินๆ เมื่อเห็นว่าเป็นธนวัตเธอก็รีบปิดหน้าจอทันทีแล้วป็นสีหน้าออกด้ออันแสนงอนเดินตรงมาหาเขา

"นี่คุณรู้ไหมคะว่าเลขาฯ ของคุณนะร้ายกาจมากเลย"

เธอเดินมาคล้องแขนเขาที่กลางห้อง แต่สีหน้าของธนวัตยังไม่

แสดงอาการยินดีหรือยินร้ายอะไร เขาแค่มองตรงมานิ่งๆ คนที่รู้สึก
ร้อนรนกระวนกระวายกลับเป็นแขกที่มาเยือนอย่างไม่บอกกล่าวล่วงหน้า
เธอพยายามทำใจดีสู้เสือ

"เหนื่อยไหมคะ...คิดถึงจังเลยคะ"

นิ้วมือเรียวยาวยกขึ้นไปลูบไล้บริเวณท้ายทอย จากนั้นก็ซบหน้า
ลงตรงกลางอกของเขา ธนวัตจับข้อมือของดาริกาทั้งสองข้างแล้วดัน
ร่างของเธอออกห่างอย่างสุภาพ

"คุณมาที่นี่ทำไม"

แม้จะตกใจแต่ก็พยายามควบคุมสติ "ก็คุณไม่ยอมโทรหาฉันเลย
นี่คะ ฉันคิดถึงก็เลยต้องมาหาถึงที่นี่ แต่ก็โดนเลขาฯ ของคุณพูดจา
ไม่ดีใส่ต่างๆ นานา"

"ศิริราพูดว่าอะไร"

"พูดทำนองว่าฉันมาที่นี่จะเป็นการรบกวนคุณนะสิคะ ไม่ใช่ใช่
ไหมคะ ฉันรอคุณอยู่เงียบๆ ในห้องก็ได้...เห็นไหม ไม่เห็นจะรบกวน
อะไรเลย แม้นั้นน่าจะคงไม่ชอบหน้าฉันมากกว่า"

ธนวัตเบื่อเรื่องทำนองนี้ เขาคิดว่าชีวิตของเขาน่าจะสนุกและ
ไม่ควรจะมาติดอยู่กับละครน้ำเน่าที่ผู้หญิงสักคนตั้งใจสร้างมันขึ้นมา
เขาถอนใจหนักแล้วปล่อยข้อมือของเธอให้เป็นอิสระ ก่อนจะพูดด้วย
น้ำเสียงนุ่ม

"เลขาฯ ของผมพูดถูกแล้วละ"

"อะไรนะคะ! นี่คุณคิดจะทิ้งฉันจริงๆ อย่างแน่นอนบอกฉันเถอะ"

นางแบบสาวอยู่ในบทบาทคนแสนดีต่อไปไม่ไหว นิสัยผู้หญิงที่เห็น
แก้ตัวและเย่อหยิ่งเริ่มถูกแสดงออกมาทีละนิด และตอนนี้เธออยาก
ให้ธนวัตเห็นค่าของเธอเหมือนที่ตัวเธอเองคิดว่ามันมี...

"ความจริงที่ผ่านมามีผมยังไม่ได้คิดเรื่องนี้นะ แต่ตอนนี้เริ่มคิด
แล้วละ ขอคุณที่ชี้ทางสว่างให้"

ดาริกาอ้าปากค้าง นี่เธอเป็นนางแบบแถวหน้าของเมืองไทยเชียวนะ จู่ๆ จะโดนทิ้งอย่างไม่มีเยื่อใยอย่างนี้นะเธอ แล้วภาพข่าวที่ออกไปมากมายว่าเธอเป็นคู่ควงคนปัจจุบันของธวัชก็หายไปไหนปริศนาต่อไปเธอจะตอบคำถามของนักข่าวเกี่ยวกับความสัมพันธ์นี้ได้ยังไง มีต้องเสียหน้ากันยกใหญ่หรือที่คนอย่างเธอต้องถูกทิ้ง...หญิงสาวเริ่มโกรธจัดอีกครั้ง

"คุณมันไม่ใช่ลูกผู้ชาย"

"ใครว่า...คุณก็เคยพิสูจน์แล้วว่าผมเป็นผู้ชายแท้ๆ"

ธวัชเลิกคิ้วอย่างทำทนาย แต่คนที่อวยกลับเป็นดาริกา เพราะเธอจำได้ดีว่าคืนแรกระหว่างเธอกับเขานั้นเกิดจากการยั่วชวนของเธอเอง แล้วคาสน์ว่าอย่างเขาหรือจะไม่ว่ามันจะเป็นความยินยอมพร้อมใจแบบความสัมพันธ์ชั่วคราวกัน จบแล้วจบกัน!

ดาริกาสะบัดหน้าแล้วเดินกลับไปโต๊ะทำงานของเขา เธอรีบหยิบกระเป๋าถือของตัวเองที่วางอยู่บนโต๊ะคืน จากนั้นก็กลับมายืนตรงหน้าเขาอีกครั้ง

"ฉันขอสาปแช่งให้ผู้ชายอย่างคุณถูกผู้หญิงหักอกเสียบ้าง อย่าได้พบกับความสุขง่ายๆ เลยคุณธวัช"

เขากลับยิ้ม "ขอบคุณที่อวยพร โชคดีครับ"

"คนบ้า!" เธอพรูสวาทคำสุดท้ายแล้วกระแทกสันเท้าออกจากห้องไปทันที

หลังจากประตูถูกกระแทกลงธวัชก็ถอนใจยาว เขาเดินไปที่โต๊ะทำงานด้วยความรู้สึกเหมือนตัวเองกลับมาเป็นคนโสดอีกครั้ง ผู้บริหารหนุ่มหนึ่งลงบนเก้าอี้ หันไปเปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ แม้สัไม่ได้อยู่ในตำแหน่งเดิม ซึ่งเขาก็รู้ว่าดาริกาคงเปิดโน่นนี่เล่นในตอนที่รอเขา ชายหนุ่มไม่ได้ใส่ใจ เขาเปิดดูไฟล์รูปภาพในงานเว็บบิงค์แฟร์ที่ผ่านมา ตอนนี้อะยากเห็นรูปที่สามารถทำให้เขายิ้มได้...

แสงแดดแผดร้อนทำให้เสื้อยืดสีตุ่นของชายวัยยี่สิบเศษชิ้นหนึ่งเผลอปลายนั่นผมสีอ่อนตรงท้ายทอยก็เปียกขึ้น ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนมีแววกังวล เขากำลังซ่อนตัวอยู่ในซอยแคบๆ ทางเกยยื่นสีฟ้าซีดดูสกปรกคล้ายกับไม่ได้รับการทำความสะอาดมานาน หูคอยเงี่ยฟังเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่ง เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครตามมาเขาจึงออกจากที่ซ่อนตัว

ขณะนั้นถนนในหมู่บ้านดูรกร้างและว่างเปล่า ไม่ได้ยินเสียงรถและมองไม่เห็นผู้คน ชายร่างสูงใหญ่รีบวิ่งไปตามทางเดินซึ่งมีเศษขยะถูกทิ้งเกลื่อนไปทั่ว ห้องแถวเก่าๆ อยู่ไม่ไกลนัก แต่ทางที่ดีควรจะออกวิ่งดีกว่าเดินทอดน่องอยู่อย่างนี้ เขาตัดสินใจแล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก เมื่อมาหยุดหน้าห้องแถวที่สร้างด้วยไม้ในสภาพโทรมสุดขีดแล้ว เขาก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติ เพราะกลุ่มคนที่เขาพยายามจะหนีนั้นได้มารอพบเขาอยู่ที่นั่นเรียบร้อยแล้ว

"อย่าหนีนะไอ้คริส"

เสียงดุดันของใครคนหนึ่งตะโกนออกมา มีหรือที่คริสจะเชื่อ เขามหันตัวแล้วออกวิ่งกลับไปยังทางเดิม ผู้ชายร่างกำยำและมีใบหน้าอย่างกับมหาโจรสลัดคนวิ่งตามเขาไปติดๆ

"ฉันบอกให้หยุด... ไอ้ฉันชอบทำให้เหนื่อย"

ใครคนหนึ่งเสียดสีโดยการพุ่งตัวไปรวบขาของเขาไว้ ชายร่างสูงล้มทั้งยืนคลุกฝุ่นไปด้วยกัน อีกสามคนที่เหลือรีบเข้าไปตะครุบไว้ทันที

"ปล่อยๆ ปล่อยฉัน"

"อยากให้ปล่อยก็เอาเงินมาคืนลิวะ ทำล้าันกับดอกอีกล้าันหนึ่งเป็นหกล้าันพอดี"

"ทำไมดอกเบียมันเยอะขนาดนั้นวะ" เกียงไปเดินไปจนคนจับต้องออกแรงล็อกแขนล็อกขาไว้คนละข้าง "ฉันไม่มีให้ตอนนี้ น้องสาวฉันจะเป็นคนใช้ให้เอง เสี่ยวรู้แล้วนี่"

คริสถูกพุงให้ลุกขึ้นยืน สมุนสองคนหิ้วปีกของเขาไว้ ส่วนคนที่

ดูเหมือนจะเป็นลูกพี่ของคนกลุ่มนี้ยื่นหน้าตาปูดโปนเข้ามาใกล้

"แล้วแกคิดว่าเสียจะปล่อยให้เกลอยนวนไปอย่างนี้นะหรือ
น้องสาวก็ส่วนน้องสาว แต่คนที่ติดหนี้เสียอย่างแกก็ต้องรับผิดชอบด้วย
ถ้าน้องสาวแหกเงินมาใช้คืนไม่ได้ตามสัญญา แกก็ต้องเป็นคนหามา
เพราะฉะนั้นห้ามหายหัวไปไหนโดยที่พวกฉันไม่อนุญาต เข้าใจไหม!"

"น้องฉันต้องหามาได้แน่"

"เออ...ฉันจะรอดู ถ้าหามาไม่ได้มีเรื่องแน่ ได้ข่าวว่าน้องสาวสวย
นี่หว่า ถ้าเอาไปขายก็ได้หลายตังค์ หากอยากปลดหนี้เร็วๆ ก็ลองไป
ปรึกษาเสียเรื่องนี้สิ"

คริสสบตากับลูกน้องเสียอย่างกำลังซึ้งใจ เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้
เลย เพราะยังเฝ้าคิดถึงก็เป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขา เรื่องที่เขาปล่อยให้
น้องต้องรับผิดชอบหนี้สินทั้งหมดเพราะการตัดสินใจผิดพลาดของ
เขาเองก็เป็นเรื่องที่เขาทุกข์ใจมากอยู่แล้ว แต่ในเวลานี้การที่เขาจะพูด
อะไรซัดใจพวกมหาโจรทั้งสี่ก็เป็นเรื่องที่โง่งงเกินไป

"ชะ...ขอฉันไปคิดดูก่อนได้ไหม นะพี่นะ วันนี้ปล่อยฉันไปก่อน
เถอะนะ ไว้ฉันหาทางออกได้เมื่อไรแล้วจะบอกเสียอีกที ฉันไม่หนีไป
ไหนหรอก ก็จะไม่อยู่แถวๆ นี้แหละ"

ชายหน้าเหลี่ยมทั้งสี่สบตากันก่อนหัวหน้าจะพยักหน้ารับความคิด
ของคริส

"ก็ได้ แล้วพวกฉันจะแวะเวียนมาเยี่ยมแกบ่อยๆ อย่าคิดหนีเชียวนะ
เสียหูตากว้างไกล ถ้าแกหนีไปอีกคราวนี้เสียเอาตายแน่"

"จะ...จะ ไม่หนีหรอกจ๊ะ"

"งั้นพวกเรา ก็กลับกันได้แล้ว"

คนเป็นหัวหน้าสั่ง แล้วคริสก็ถูกปล่อยให้ทรุดตัวนั่งกับพื้นสกรก
นั้นตามลำพัง

บทที่ 5

เวลาเก้านาฬิกาสามสิบนาทีคัทเลียพาเจ้านิสสันมือสองมาถึงหน้าอาคารขนาดเจ็ดชั้นของ How to Love เธอประคองพวงมาลัยรถให้วนขึ้นไปยังอาคารชั้นสองซึ่งเป็นลานจอดสำหรับผู้ที่เข้ามาติดต่อนิซดาสั่งไว้แล้วว่าเธอสามารถจอดรถไว้บนชั้นนี้ได้ วันนี้นางแบบคนสวยอยู่ในชุดค่อนข้างเรียบง่าย เสื้อสีขาวแขนยาวตรงกลางอกมีผ้าลูกไม้ระบายดูเก๋ไก๋ ส่วนกางเกงเป็นแบบเอวสูงสีครีม เน้นทรวดทรงองค์เอวให้เห็นพวยวนตา ผมสีน้ำตาลแดงและยาวเป็นลอนถูกรวบตั้งแล้วปล่อยเป็นฟูทางด้านหลัง เธอปิดแก้มแต่งหน้าด้วยโทนสีธรรมชาติลิปสติกก็เป็นสีน้ำตาลจึงดูเป็นสาวเคร่งขรึมมากเกินอายุจริง

เธอออกมาจากรถแล้วสำรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้าอีกครั้ง รองเท้าส้นสูงสีเดียวกับกางเกงช่วยเพิ่มความสง่างามให้หญิงสาวเป็นอย่างมาก สิ่งเดียวในชีวิตที่จำเป็นต้องเสียเงินเพื่อให้ได้มันมาก็คือเครื่องแต่งกาย เพราะมันสำคัญกับภาพลักษณ์และอาชีพของเธอ หากปลดหนี้ให้ครอบครัวหมดเมื่อไร เธอจะรีบหาเงินเพื่อตัวเองแล้วบอกลาเจ้านิสสันคันนี้เป็นสิ่งแรก

"เออละ เรียบร้อย ต้องขึ้นไปห้องประชุมชั้นหก"

เธอบอกตัวเองแล้วเดินไปยังประตูทางเข้าอาคาร ลิฟต์สองตัว อยู่ทางด้านขวามือ คัทลียายื่นมือไปกดปุ่มขึ้นแล้วรอ หญิงสาวฮัมเพลงเบาๆ อย่างอารมณ์ดี นี่เป็นงานใหญ่ที่ต้องทำให้เธอมีความสุขกับตัวเลขในบัญชีอย่างแน่นอน เสียงหยุดของลิฟต์ทำให้เธอสะดุ้ง หญิงสาวยึดตัวตรงเพื่อรอประตูเปิดรับ แขนข้างซ้ายมีกระเป๋าทิ้งห้อยอยู่ด้วย ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออกเธอก็ได้สบตาคู่นั้นอีกครั้ง...

สัญชาตญาณสั่งสมองว่าไม่ปลอดภัย เขาก็เริ่มทำงานทันทีโดยการหมุนตัวออกจากหน้าลิฟต์ คนที่อยู่ด้านในยื่นมือออกมาดันบานประตูลิฟต์ไว้

"จะหนีไปไหน วันนี้คุณต้องคุยงานกับคุณนิชดาไม่ใช่เธอ"

คัทลียายังคงหันหลัง เธอใจเต้นตึกตัก สองจิตสองใจว่าจะเดินกลับไปที่รถก่อนดีหรือจะเข้าลิฟต์ดี แต่เหนือสิ่งอื่นใดคำว่า 'เงิน' ก็ลอยเข้ามาในมโนสำนึก...ต้องทำเพื่อเงิน เธอค่อยๆ หันหลังกลับไปช้าๆ แล้วพีนยิ้ม ธนวัตยังคงยืนผลักบานประตูลิฟต์อยู่ตรงนั้น ท่าทางเอาเรื่อง สายตาอ่านยาก แต่ที่แน่ๆ เขาไม่ได้กำลังสนุกหรือกำลังมีความสุข คัทลียาค่อยๆ ยกมือขึ้นไหว้เขาอย่างอ่อนน้อม

"สวัสดีค่ะ"

"เชิญครับ" เขาใช้สายตาให้เธอรู้ว่าต้องเข้าไปในลิฟต์กับเขาตอนนี้เลย แต่คัทลียายังไม่ขยับ "ผมไม่กินคุณหรอกน้า เข้ามาเถอะ"

ในที่สุดเธอก็ต้องยอมเข้าไปและโซคร้าย...ไม่มีใครคนอื่นอยู่ในลิฟต์ตัวนั้นเลย หญิงสาวเข้าไปยืนในมุมที่ไกลที่สุดจากตำแหน่งที่ธนวัตยืนอยู่และพยายามทำตัวลีบเล็กที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากเธอหายตัวได้...เธอทำไปแล้ว ผู้บริหารหนุ่มสั่งปิดประตูลิฟต์แต่ยังคงปุ่มค้างไว้ เขาค่อยๆ เหลือบตามามองเธออย่างช้าๆ ลูกกระต่ายตัวน้อยท่าทางตื่นยืนอยู่ตรงมุมลิฟต์และไม่กล้าพูดอะไรออกมา ทำได้แค่

กอดกระเป๋ไว้แน่น

"แค่นี้ก็หนีไปไหนไม่ได้แล้ว" เขาพูดเสียงเรียบ

ความหวาดกลัวของหญิงสาวเริ่มทวีคูณขึ้น เพิ่งรู้ตัวตอนนี้เอง ว่าคิดผิดที่ยอมเข้ามาในลิปต์ตัวเดียวกันกับเขา เธอไม่น่าเชื่อเขาเลย เพราะตอนนี้เขาเหมือนหมาป่าแต่เธอเป็นแค่ลูกกระต่าย

"จะ...ฉันไม่ได้กลัวคุณหรอกนะ"

"ไม่ได้กลัวแล้วหนีไปอยู่ตั้งไกลเนี่ยนะ"

"แล้วคุณจะทำอะไรให้ลิปต์ค้างอยู่อย่างนี้ทำไมคะ ฉันเป็นโรคกลัวที่แคบ"

ความจริงแล้วเธอกลัวเขามากกว่า ธนวัตเริ่มขยับออกจากมุมของตัวเอง เขาล้วงมือในกระเป๋ากางเกงแล้วเดินวนไปเวียนมา ปิดให้คัทลียาอยู่ในมุมแคบของลิปต์ต่อไป

"ผมยังไม่ได้ยินคำขอโทษเลย วันนั้นนะ วันที่คุณทิ้งผมกลางเวทีนั้น"

สายตาของเขาตวัดมามองอย่างเอาเรื่อง คัทลียากำลังคิดว่าเธอมีอะไรในกระเป๋าถือที่พอจะใช้เป็นอาวุธได้บ้างไหมหนอ

"เอ่อ เรื่องวันนั้นฉันขอโทษ ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันรับจริงๆ"

"รีบไปไหน รีบถึงขนาดที่ต้องหักหน้าผู้บริหารใหญ่ต่อหน้าฝูงชนเลยงั้นหรือ...กล้ามากนะที่ทำอย่างนั้น"

"เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว คุณจะให้ฉันชดใช้ยังไงล่ะคะ คุณถึงจะพอใจ"

คราวนี้เขาแสบๆยิ้ม ธนวัตใช้มือยันผนังลิปต์ไว้ข้างหนึ่งแล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้เธอ คัทลียาพยายามเบือนหน้าหนี แต่แน่ล่ะเธอหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้ว กลิ่นโคโลญจ์ของผู้ชายเป็นเครื่องกระตุ้นว่าเขาเข้ามาใกล้เธอมากเกินไป...ผู้ชายคนนี้อันตรายจริงๆ ธนวัตส่งสายตาพราวแล้วเอ่ยเสียงนุ่ม

"ใช่ มันต้องมีการชดใช้ เอาไว้ให้ผมคิดได้ก่อนแล้วจะบอกอีกทีก็แล้วกัน คุณก็อย่าเพิ่งลืมนี่ซะละ ไม่อย่างนั้นผมเอาคืนมากกว่าที่คุณจะคิดได้อีกหลายเท่าแน่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)